

2. Samuelova

¹ A po smrti Saulovoj, kad se David vrati pobivši Amalike i osta u Siklagu dva dana, ² Treæega dana, gle, doðe jedan iz vojske Saulove razdrtijeh haljina i glave posute prahom; i došav k Davidu pade na zemlju i pokloni se. ³ I reèe mu David: otkuda ideš? A on mu reèe: iz okola Izrailjskoga utekoh. ⁴ A David mu reèe: šta bi? kaži mi. A on reèe: narod pobježe iz boja; i mnogo naroda pade i izgibe, pogibe i Saul i sin mu Jonatan. ⁵ A David reèe momku koji mu donese glas: kako znaš da je poginuo Saul i sin mu Jonatan? ⁶ A momak koji mu donese glas reèe: sluèajno doдох na goru Gelvuju, a to se Saul naslonio na koplje svoje, kola i konjici približavahu se k njemu. ⁷ A on obazrevši se natrag ugleda me, pa me viknu, a ja mu rekoh: evo me. ⁸ A on mi reèe: ko si? A ja mu rekoh: Amalik sam. ⁹ A on mi reèe: pristupi k meni i ubij me; jer me obuzeše muke, a još je sasvijem duša u meni. ¹⁰ I pristupih k njemu i ubih ga, jer sam znao da neæe ostati živ pošto pade; i uzeh vijenac carski koji mu bješe na glavi i grivnu koja mu bješe na ruci, i evo donesoh gospodaru svojemu. ¹¹ Tada David zgrabi haljine na sebi i razdrije ih; tako i svi ljudi koji bijahu s njim. ¹² I ridaše i plakaše, i postiše do veèera za Saulom i za Jonatanom sinom njegovijem i za narodom Gospodnjim i za domom Izrailjevijem što izgiboše od maèa. ¹³ I reèe David momku

koji mu donese glas: odakle si? A on reèe: ja sam sin jednoga došljaka Amalika. ¹⁴ Reèe mu David: kako te nije bilo strah podiæi ruku svoju i ubiti pomazanika Gospodnjega? ¹⁵ I dozva David jednoga između momaka svojih i reèe: hodi, pogubi ga. A on ga udari, te umrije. ¹⁶ I reèe mu David: krv tvoja na tvoju glavu; jer tvoja usta svjedoèiše na te govoreæi: ja sam ubio pomazanika Gospodnjega. ¹⁷ Tada David narica ovako za Saulom i za Jonatanom sinom njegovijem, ¹⁸ I izgovori, da bi se uèili sinovi Judini luku, i eto je napisano u knjizi istinitoga: ¹⁹ Diko Izrailjeva! na tvojim visinama pobijeni su; kako padoše junaci? ²⁰ Ne kazujte u Gat, i ne razglašujte po ulicama Askalonskim, da se ne vesele kæeri Filistejske i da ne igraju kæeri neobrezanijeh. ²¹ Gore Gelvujske! ne padala rosa ni dažd na vas, i ne rodilo polje za prinos, jer je tu baèen štit s junaka, štit Saulov, kao da nije pomazan uljem. ²² Bez krvi pobijenijeh i bez masti od junaka nije se vraæao luk Jonatanov, niti je maè Saulov dolazio natrag prazan. ²³ Saul i Jonatan, mili i dragi za života, ni na smrti se ne rastaviše; lakši od orlova bijahu. ²⁴ Kæeri Izrailjeve! plaèite za Saulom, koji vas je oblaèio u skerlet lijepo, i kitio vas zlatnijem zakladima po haljinama vašim. ²⁵ Kako padoše junaci u boju! Jonatan kako pogibe na tvojim visinama! ²⁶ Źao mi je za tobom, brate Jonatane; bio si mi mio vrlo; veæa mi je bila ljubav tvoja od ljubavi Źenske. ²⁷ Kako padoše junaci, i propade oruŹje ubojito!

2

¹ A poslije toga David upita Gospoda govoreæi: hoæu li otiaæi u koji grad Judin? A Gospod mu reèe: otidi. A David reèe: u koji da otidem? Reèe: Hevron. ² I David otide onamo sa dvije žene svoje, Ahinoamom iz Jezraela i Avigejom koja prije bješe žena Navala iz Karmila. ³ I ljude koji bijahu s njim odvede David, sve s porodicama njihovijem, i nastaniše se po gradovima Hevronske. ⁴ I dođoše ljudi od Jude, i pomazaše ondje Davida za cara nad domom Judinijem. I javiše Davidu govoreæi: ljudi iz Javisa Galadova pogreboše Saula. ⁵ I David posla poslanike k ljudima u Javisu Galadovu, i reèe im: da ste blagosloveni Gospodu što uèiniste milost gospodaru svojemu, Saulu, i pogreboste ga. ⁶ Zato da uèini Gospod vama milost i vjeru; a ja æu vam uèiniti dobro, što ste to uèinili. ⁷ I neka vam se ukrijepe ruke i budite hrabri; jer Saul gospodar vaš pogibe, a dom Judin pomaza mene za cara nad sobom. ⁸ Ali Avenir sin Nirov vojvoda Saulov uze Isvosteja sina Saulova, i odvede ga u Mahanajim. ⁹ I zacari ga nad Galadom i nad Asurom i Jezraelom i Jefremom i Venijaminom i nad svijem Izrailjem. ¹⁰ Èetrdeset godina bješe Isvosteju sinu Saulovu kad poèe carovati nad Izrailjem; i carova dvije godine. Samo dom Judin držaše se Davida. ¹¹ A David carova u Hevronu nad domom Judinijem sedam godina i šest mjeseca. ¹² Potom izide Avenir sin Nirov i sluge Isvosteja sina Saulova iz Mahanajima u Gavaon. ¹³ Takođe i Joav sin

Serujin i sluge Davidove izidoše i sretoše se s njima kod jezera Gavaonskoga, i stadoše jedni s jedne strane jezera a drugi s druge strane. ¹⁴ Tada reèe Avenir Joavu: neka ustanu momci i neka se proigraju pred nama. I reèe Joav: neka ustanu. ¹⁵ I ustaše, i izidoše na broj: dvanaest od Venijamina sa strane Isvosteja sina Saulova, i dvanaest između sluga Davidovijeh. ¹⁶ I uhvatiše jedan drugoga za glavu, i tisnu jedan drugomu maè svoj u bok, i popadaše zajedno. Otuda se prozva ono mjesto Halkat-Asurim kod Gavaona. ¹⁷ I bi žestok boj onoga dana; i sluge Davidove razbiše Avenira i Izrailjce. ¹⁸ A ondje bijahu tri sina Serujina: Joav i Avisaj i Asailo. A Asailo bijaše lak na nogu kao srna u polju; ¹⁹ I potjera Asailo Avenira, i ne svrnu ni nadesno ni nalijevo iza Avenira. ²⁰ I Avenir obazre se natrag i reèe: jesi li ti, Asailo? A on reèe: ja sam. ²¹ A Avenir mu reèe: svrni nadesno ili nalijevo, i uzmi jednoga od tjih momaka, i skinu odoru s njega. Ali ne htje Asailo svrnuti iza njega. ²² I Avenir opet reèe Asailu: otstupi od mene; zašto da te sastavim sa zemljom? i kako bih smeo pogledati u Joava brata tvojega? ²³ Ali on ne htje otstupiti; i Avenir ga udari kopljem pod peto rebro, i izađe mu koplje na leđa, te on pade ondje i umrije na mjesto. I ko god dođe na ono mjesto gdje pade i pogibe Asailo, ustavljaše se. ²⁴ Ali Joav i Avisaj potjeraše Avenira, i sunce zađe kad dođoše do brda Ame, koja je prema Giji na putu u pustinju Gavaonsku. ²⁵ I skupiše se sinovi Venijaminovi za Avenirom, te se naèini èeta, i stadoše na vrh

jednoga brda. ²⁶ I Avenir viknu Joava i reèe: hoæ li maè proždirati dovijeka? ne znaš li da jadi bivaju napošljetku? zašto veæ ne kažeš narodu da se proðu braæe svoje? ²⁷ A Joav reèe: tako živ bio Bog, da nijesi kazao, narod bi još jutros otišao, nijedan ne bi tjerao brata svojega. ²⁸ Tada zatrubi Joav u trubu, i ustavi se sav narod i prestaše tjerati Izrailja, i ne biše se više. ²⁹ I tako Avenir i ljudi njegovi idoše preko polja cijelu onu noæ, i prijeđoše preko Jordana, i prošavši sav Vitron dođoše u Mahanajim. ³⁰ A Joav se vrati od Avenira, i kad skupi sav narod, ne bješe od sluga Davidovijeh devetnaest ljudi i Asaila. ³¹ Ali sluge Davidove pobiše sinova Venijaminovijeh, ljudi Avenirovijeh, tri stotine i šezdeset ljudi, koji izgiboše. ³² A Asaila uzeše i pogreboše u grobu oca njegova koji bijaše u Vitlejemu. I Joav i ljudi njegovi idoše svu noæ, i osvanuše u Hevronu.

3

¹ I dugo bijaše rat između doma Saulova i doma Davidova; ali David sve veæma jaèaše a dom Saulov postajaše sve slabiji. ² I Davidu se rodiše sinovi u Hevronu: prvenac mu bješe Amnon od Ahinoame Jezraeljanke; ³ Drugi bješe Hileav od Avigeje žene Navalá Karmilca; treæi Avesalom sin Mahe kæeri Talmaja cara Gesurskoga; ⁴ Èetvrti Adonija sin Agitin; i peti Sefatija sin Avitalin; ⁵ I šesti Itram od Egle žene Davidove. Ti se rodiše Davidu u Hevronu. ⁶ I dok bijaše rat između doma Saulova i doma Davidova, Avenir branjaše dom Saulov. ⁷ A Saul imaše inoèu po

imenu Resfu kær Ajinu; i Isvostej reèe Aveniru: zašto si spavao kod inoèe oca mojega? ⁸ I Avenir se razgnjevi na rijeèi Isvostejeve i reèe: jesam li ja pasja glava, koji sada èinim na Judi milost domu Saula oca tvojega i braæi njegovoj i prijateljima njegovijem, i nijesam te pustio u ruke Davidove, te danas tražiš na meni zlo radi te žene? ⁹ Tako neka uèini Bog Aveniru, i tako neka dodu, ako ne uèinim Davidu kako mu se Gospod zakleo, ¹⁰ Da se prenese ovo carstvo od doma Saulova, i da se utvrdi prijesto Davidov nad Izrailjem i nad Judom, od Dana do Virsaveje. ¹¹ I on ne može više ništa odgovoriti Aveniru, jer ga se bojaše. ¹² I Avenir posla poslanike k Davidu od sebe i poruèi: èija je zemlja? I poruèi mu: uèini vjeru sa mnom, i evo ruka æe moja biti s tobom, da obratim k tebi svega Izrailja. ¹³ A on odgovori: dobro; ja æu uèiniti vjeru s tobom; ali jedno ištëm od tebe, i to: da ne vidiš lica mojega ako mi prvo ne dovedeš Mihalu kær Saulovu, kad dođeš da vidiš lice moje. ¹⁴ I posla David poslanike k Isvostej sinu Saulovu, i poruèi mu: daj mi ženu moju Mihalu, koju isprosih za sto okrajaka Filistejskih. ¹⁵ I Isvostej posla te je uze od muža, od Faltila, sina Laisova. ¹⁶ A muž njezin pođe s njom, i jednako plakaše za njom do Vaurima. Tada mu reèe Avenir: idi, vrati se natrag. I on se vrati. ¹⁷ Potom Avenir govori starješinama Izrailjskim, i reèe im: pređe tražite Davida da bude car nad vama. ¹⁸ Eto sada uèinite; jer je Gospod rekao za Davida govoreæi: preko Davida sluge svojega izbaviæu narod svoj Izrailja iz ruku Filistejskih i iz ruku

svijeh neprijatelja njihovijeh. ¹⁹ Tako govori Avenir i sinovima Venijaminovijem. Potom otide Avenir i u Hevron da kaže Davidu sve što za dobro nađe Izrailj i sav dom Venijaminov. ²⁰ I kad dođe Avenir k Davidu u Hevron i s njim dvadeset ljudi, uèini David gozbu Aveniru i ljudima koji bijahu s njim. ²¹ I reèe Avenir Davidu: da ustanem i idem da skupim k caru gospodaru svojemu sav narod Izrailjev da uèine vjeru s tobom, pa da caruješ kako ti duša želi. I David otpusti Avenira da ide s mirom. ²² A gle, sluge Davidove vraæahu se s Joavom iz boja, i tjerahu sa sobom velik plijen; a Avenir veæ ne bješe kod Davida u Hevronu, jer ga otpusti, te otide s mirom. ²³ Joav dakle i sva vojska što bješe s njim dođoše onamo; i javiše Joavu govoreæi: Avenir sin Nirov dolazio je k caru, i on ga otpusti te otide s mirom. ²⁴ I Joav otide k caru i reèe: šta uèini? Gle, Avenir je dolazio k tebi; zašto ga pusti te otide? ²⁵ Poznaješ li Avenira sina Nirova? dolazio je da te prevari, da vidi kuda hodiš i da dozna sve šta radiš. ²⁶ Potom otišav Joav od Davida posla ljude za Avenirom da ga vrata od studenca Sire, a David ne znadijaše za to. ²⁷ I kad se vrati Avenir u Hevron, odvede ga Joav na stranu pod vrata kao da govori s njim nasamo; ondje ga udari pod peto rebro, te umrije za krv Asaila brata njegovog. ²⁸ A kad David poslije to èu, reèe: ja nijesam kriv ni carstvo moje pred Gospodom dovijeka za krv Avenira sina Nirova. ²⁹ Neka padne na glavu Joavovu i na sav dom oca njegovog; i neka dom Joavov ne bude nikad bez èovjeka bolna od teèenja ili gubava ili koji

ide o štapu ili koji padne od maèa ili koji nema hljeba. ³⁰ Tako Joav i Avisaj brat njegov ubiše Avenira što on pogubi Asaila brata njihova kod Gavaona u boju. ³¹ I reèe David Joavu i svemu narodu koji bijaše s njim: razderite haljine svoje i pripašite kostrijet, i plaèite za Avenirom. I car David iðaðe za nosilima. ³² A kad pogreboše Avenira u Hevronu, car podiže glas svoj i plaka na grobu Avenirovu; plaka i sav narod. ³³ I narièuæi za Avenirom reèe: umrije li Avenir kako umire bezumnik? ³⁴ Ruke tvoje ne biše vezane, niti noge tvoje u okov okovane; pao si kao što se pada od nevaljalijeh ljudi. Tada još veæma plaka za njim sav narod. ³⁵ I dođe sav narod nudeæi Davida da jede što, dok još bijaše dan; ali se David zakle i reèe: Bog neka mi uèini tako, i tako neka doda, ako okusim hljeba ili što drugo dok ne zađe sunce. ³⁶ I sav narod èu to, i bi im po volji; što god èinjaše car, bješe po volji svemu narodu. ³⁷ I pozna sav narod i sav Izrailj u onaj dan da nije bilo od cara što pogibe Avenir sin Nirov. ³⁸ I car reèe slugama svojim: ne znate li da je vojvoda i to veliki poginuo danas u Izrailju? ³⁹ Ali ja sam sada još slab, ako i jesam pomazani car; a ovi ljudi, sinovi Serujini, vrlo su mi silni. Neka Gospod plati onome koji èini zlo prema zloæi njegovoj.

4

¹ A kad èu sin Saulov da je poginuo Avenir u Hevronu, klonuše mu ruke, i sav se Izrailj smete. ² A imaše sin Saulov dvije vojvode nad

èetama; jednom bješe ime Vana, a drugom bješe ime Rihav, sinovi Rimona Viroæanina, od sinova Venijaminovijeh; jer se i Virot brojaše Venijaminu; ³ A Viroæani bijahu pobjegli u Gitajim, gdje ostaše kao došljaci do današnjega dana. ⁴ I imaše Jonatan sin Saulov sina hroma na nogu, kojemu bijaše pet godina kad dođe glas o smrti Saulovoj i Jonatanovoj iz Jezraela, te ga uze dadilja njegova i pobježe, i kad brzo bježaše, on pade i ohronu; a ime mu bijaše Mefivostej. ⁵ I pođoše sinovi Rimona Viroæanina, Rihav i Vana, i dođoše u podne u kuæu Isvostejevu; a on poèivaše u podne. ⁶ I uđoše u kuæu kao da uzmu pšenice, i probodoše ga pod peto rebro Rihav i Vana, i pobjegoše. ⁷ Kad uđoše u kuæu, on ležaše na postelji svojoj u klijeti gdje spavaše, te ga probodoše i ubiše, i otsjekoše mu glavu i uzeše je, pa otidoše putem preko polja cijelu onu noæ. ⁸ I donesoše glavu Isvostejevu Davidu u Hevron, i rekoše caru: evo glave Isvosteja sina Saulova, neprijatelja tvojega, koji je tražio dušu tvoju; i Gospod osveti danas cara gospodara mojega od Saula i sjemena njegova. ⁹ Ali David odgovarajuæi Rihavu i Vani bratu njegovu, sinovima Rimona Viroæanina, reèe im: tako da je živ Gospod, koji je izbavio dušu moju iz svake nevolje. ¹⁰ Kad onoga koji mi javi govoreæi: gle, pogibe Saul, i mišljaše da æe mi javiti dobre glase, uhvatih i ubih u Siklagu, i to mu bi od mene dar za glase njegove, ¹¹ Akamoli ljude bezbožne, koji ubiše èovjeka prava, u kuæi njegovoj, na postelji njegovoj! neæu li iskati

krvi njegove iz vaših ruku, i vas istrijebiti sa zemlje? ¹² I zapovjedi David momcima svojim, te ih pogubiše, i otsjekoše im ruke i noge, i objesiše kod jezera Hevrnskoga; a glavu Isvostejevu uzeše i pogreboše u grobu Avenirovu u Hevronu.

5

¹ Tada dođoše sva plemena Izrailjeva k Davidu u Hevron, i rekoše mu govoreæi: evo, mi smo kost tvoja i tijelo tvoje. ² I prije, dok Saul bijaše car nad nama, ti si odvodio i dovodio Izrailja; i Gospod ti je rekao: ti æeš pasti narod moj Izrailja i ti æeš biti vođ Izrailju. ³ Tako dođoše sve starješine Izrailjeve k caru u Hevron, i uèini s njima car David vjeru u Hevronu pred Gospodom; i pomazaše Davida za cara nad Izrailjem. ⁴ Trideset godina bijaše Davidu kad se zacari, i carova èetrdeset godina. ⁵ U Hevronu carova nad Judom sedam godina i šest mjeseca; a u Jerusalmu carova trideset i tri godine nad svijem Izrailjem i Judom. ⁶ A car otide sa svojim ljudima u Jerusalm na Jevuseje, koji živiljahu u onoj zemlji. I oni rekoše Davidu govoreæi: neæeš uæi ovamo dok ne uzmeš slijepce i hrome, hoteæi kazati: neæe uæi ovamo David. ⁷ Ali David uze kulu Sion, to je grad Davidov. ⁸ Jer reèe David u onaj dan: ko god pobije Jevuseje i dođe do jaza, i do slijepijeh i hromijeh, na koje mrzi duša Davidova, biæe vojvoda. Zato se kaže: slijepi i hromi da ne ulaze u ovu kuæu. ⁹ I sjede David u kuli, i nazva je gradom Davidovijem: i pogradi je David unaokolo od Milona i unutra. ¹⁰ I David jednako napredovaše, jer Gospod Bog

nad vojskama bješe s njim. ¹¹ I Hiram car Tirski posla poslanike k Davidu, i kedrovijeh drva i drvodjelja i kamenara, i sagradiše kuæu Davidu. ¹² I razumje David da ga je Gospod utvrdio za cara nad Izrailjem, i da je uzvisio carstvo njegovo radi naroda svojega Izrailja. ¹³ I uze David još inoèa i žena iz Jerusalima, pošto dođe iz Hevrona; i rodi se Davidu još sinova i kæeri. ¹⁴ I ovo su imena onijeh koji mu se rodiše u Jerusalimu: Samuja i Sovav i Natan i Solomun, ¹⁵ I Jevar i Elisuja i Nafig i Jafija, ¹⁶ I Elisama i Elijada i Elifalet. ¹⁷ A Filisteji èuvši da su pomazali Davida za cara nad Izrailjem, izidoše svi Filisteji da traže Davida; a David èuvši to, otide u kulu. ¹⁸ I Filisteji došavši raširiše se po dolini Rafajskoj. ¹⁹ Tada David upita Gospoda govoreæi: hoæu li izaæi na Filisteje? Hoæeš li ih dati u moje ruke? A Gospod reèe Davidu: izaði; doista æu dati Filisteje u tvoje ruke. ²⁰ Tada David dođe u Val-Ferasim, i pobi ih ondje, i reèe: prodrije Gospod neprijatelje moje preda mnom kao kad voda prodire. Otuda se prozva ono mjesto Val-Ferasim. ²¹ I ostaviše ondje lažne bogove svoje; a David i ljudi njegovi odnesoše ih. ²² I opet nanovo dođoše Filisteji, i raširiše se u dolini Rafajskoj. ²³ I David upita Gospoda, koji reèe: ne idi pred njih, nego im zaði za leða, pa udari na njih prema dudovima. ²⁴ Pa kad èuješ da zašušti po vrhovima od dudova, onda se kreni, jer æe onda poæi Gospod pred tobom da pobije vojsku Filistejsku. ²⁵ I David uèini tako kako mu zapovjedi Gospod, i pobi Filisteje od

Gavaje do Gezera.

6

¹ Poslije skupi opet David sve ljude izabrane iz Izrailja, trideset tisuæa. ² Pa se podiže David i sav narod što bijaše s njim i otiđe iz Vale Judine da prenese otuda kovèeg Božji, kod kojega se prizivlje ime, ime Gospoda nad vojskama, koji sjedi na heruvimima. ³ I metnuše kovèeg Božji na nova kola, i povezoše ga iz kuæe Avinadavove, koja bijaše na brdu; a Uza i Ahijo sinovi Avinadavovi upravljahu novijem kolima. ⁴ I odvezoše kovèeg Božji iz kuæe Avinadavove, koja bijaše na brdu, i Ahijo iðaše pred kovèegom. ⁵ A David i sav dom Izrailjev udarahu pred Gospodom u svakojake sprave od drveta kedrova, u gusle, u psaltire, u bubnje, u svirale i u kimvale. ⁶ A kad doðoše do gumna Nahonova, Uza se maši za kovèeg Božji i prihvati ga, jer volovi poteškoše na stranu. ⁷ I Gospod se razgnjevi na Uzu, i udari ga Bog ondje za tu nepažnju, te umrije ondje kod kovèega Božijega. ⁸ I ožalosti se David što Gospod ubi Uzu. Zato se prozva ono mjesto Fares-Uza do danas. ⁹ I uplaši se David od Gospoda u onaj dan, i reèe: kako æe doæi k meni kovèeg Gospodnji? ¹⁰ I ne htje David odvesti kovèega Gospodnjega k sebi u grad Davidov; nego ga skloni David u kuæu Ovid-Edoma Getejina. ¹¹ I osta kovèeg Gospodnji u kuæi Ovid-Edoma Getejina tri mjeseca, i blagoslovi Gospod Ovid-Edoma i sav dom njegov. ¹² I javiše caru Davidu govoreæi: Gospod blagoslovi dom Ovid-Edomov i sve što ima radi kovèega Božijega.

Tada otide David, i prenese kovèeg Božji iz kuæe Ovid-Edomove u grad Davidov s veseljem. ¹³ I kad oni koji nošahu kovèeg Gospodnji postupiše šest koraka, prinese na žrtvu vola i debela ovna. ¹⁴ I David igraše iz sve snage pred Gospodom, i bješe ogrnut opleækom lanenijem. ¹⁵ Tako David i sav dom Izrailjev nošahu kovèeg Gospodnji podvikujuæi i trubeæi u trube. ¹⁶ A kad kovèeg Gospodnji ulažашe u grad Davidov, Mihala kæi Saulova gledajuæi s prozora vidje cara Davida gdje skaèe i igra pred Gospodom, i podrugnu mu se u srcu svojem. ¹⁷ A kad donesoše kovèeg Gospodnji, namjestiše ga na njegovo mjesto u šatoru koji mu razape David. I prinese David žrtve paljenice i žrtve zahvalne pred Gospodom. ¹⁸ Potom prinesavši David žrtve paljenice i žrtve zahvalne blagoslovi narod u ime Gospoda nad vojskama. ¹⁹ I razdade meðu sav narod, meðu sve mnoštvo Izrailjevo, i ljudima i ženama, svakome po jedan hljeb i komad mesa i žban vina. Potom otide narod, svak svojoj kuæi. ²⁰ I David se vrati da blagoslovi svoj dom; a Mihala kæi Saulova izide na susret Davidu, i reèe: kako je slavan bio danas car Izrailjev, kad se danas otkrivao pred sluškinjama sluga svojih, kao što se otkrivaju nikaki ljudi! ²¹ A David reèe Mihali: pred Gospodom, koji me je izabrao preko oca tvojega i preko svega doma njegova, te mi zapovjedio da budem vođ narodu Gospodnjemu, Izrailju, igrao sam, i igraæu pred Gospodom. ²² I još æu se veæma poniziti, i još æu manji sebi biti; i opet æu biti slavan pred sluškinjama, za koje

govoriš. ²³ I Mihala kæi Saulova ne ima poroda do smrti svoje.

7

¹ A kad car sjeđaše kod kuæe svoje, i Gospod mu dade mir svuda unaokolo od svijeh neprijatelja njegovijeh, ² Reèe car Natanu proroku: vidi, ja stojim u kuæi od kedrova drveta, a kovèeg Božji stoji pod zavjesima. ³ A Natan reèe caru: šta ti je god u srcu, idi, èini, jer je Gospod s tobom. ⁴ Ali onu noæ dođe rijeè Gospodnja k Natanu govoreæi: ⁵ Idi i reci sluzi mojemu Davidu: ovako veli Gospod: ti li æeš mi naèiniti kuæu da u njoj nastavam? ⁶ Kad nijesam nastavao u kuæi otkad izvedoh sinove Izrailjeve iz Misira do danas, nego sam hodio u šatoru i u naslonu, ⁷ Kuda sam god hodio sa svijem sinovima Izrailjevim, jesam li jednu rijeè rekao kome od sudija Izrailjevijeh, kojima zapovijedah da pasu narod moj Izrailja, i kazao: zašto mi ne naèinite kuæe od kedra? ⁸ Ovako dakle reci Davidu sluzi mojemu: ovako veli Gospod nad vojskama: ja te uzeh od tora, od ovaca, da budeš vođ narodu mojemu, Izrailju; ⁹ I bjeh s tobom kuda si god hodio, i istrijebih sve neprijatelje tvoje ispred tebe, i stekoh ti ime veliko, kao što je ime velikijeh ljudi koji su na zemlji. ¹⁰ I odrediaæu mjesto narodu svojemu Izrailju, i posadiaæu ga, te æe nastavati u svom mjestu, i neæe se više pretresati, niti æe ih više muèiti nepravednici kao prije, ¹¹ I od onoga dana kad postavih sudije nad narodom svojim Izrailjem; i smiriaæu te od svijeh neprijatelja tvojih. Jošte ti javlja Gospod

da æe ti Gospod naèiniti kuæu. ¹² Kad se navršèe dani tvoji, i poèineš kod otaca svojih, podignuæu sjeme tvoje nakon tebe, koje æe izaæi iz utrobe tvoje, i utvrdiæu carstvo njegovo. ¹³ On æe sazidati dom imenu mojemu, i utvrdiæu prijesto carstva njegova do vijeka. ¹⁴ Ja æu mu biti otac, i on æe mi biti sin; ako uèini što zlo, karaæu ga prutom ljudskim i udarcima sinova èovjeèijih. ¹⁵ Ali milost moja neæe se ukloniti od njega kao što sam je uklonio od Saula, kojega uklonih ispred tebe. ¹⁶ Nego æe tvrd biti dom tvoj i carstvo tvoje do vijeka pred tobom, i prijesto æe tvoj stajati do vijeka. ¹⁷ Po svijem ovijem rijeèima i po svoj ovoj utvari kaza Natan Davidu. ¹⁸ Tada doðe car David i stade pred Gospodom, i reèe: ko sam ja, Gospode, Gospode, i šta je moj dom, te si me doveo dovdje? ¹⁹ Pa i to ti se još èini malo, Gospode, Gospode, nego si govorio i za dom slugèe svojega na dugo vremena. Je li to zakon èovjeèiji, Gospode, Gospode! ²⁰ Ali šta æe još David da ti govori? ta ti znaš slugu svojega, Gospode, Gospode! ²¹ Radi rijeèi svoje i po srcu svojem uèinio si sve ove velike stvari obznanjujuæi ih sluzi svojem. ²² Zato si velik, Gospode Bože, nema takoga kakav si ti; i nema Boga osim tebe, po svemu što èusmo svojim ušima. ²³ Jer koji je narod na zemlji kao tvoj narod Izrailj? kojega je radi Bog išao da ga iskupi da mu bude narod i da steèe sebi ime i da vam uèini velika i strašna djela u zemlji tvojoj, pred narodom tvojim, koji si iskupio sebi iz Misira, od naroda i bogova njihovijeh. ²⁴ Jer si utvrdio sebi

narod svoj Izrailja da ti bude narod do vijeka; a ti si im, Gospode, Bog. ²⁵ I tako, Gospode Bože, riječ koju si obrekao sluzi svojemu i domu njegovu, potvrdi zasnagda, i učini kako si rekao. ²⁶ Neka se velika ime tvoje do vijeka, da se govori: Gospod je nad vojskama Bog nad Izrailjem; i dom sluge tvoga Davida neka stoji tvrdo pred tobom. ²⁷ Jer si ti, Gospode nad vojskama, Bože Izrailjev, javio sluzi svojemu govoreći: dom æu sazidati tebi. Zato sluga tvoj nađe u srcu svojem da ti se pomoli ovom molitvom. ²⁸ Tako, Gospode, Gospode, ti si Bog, i riječi su tvoje istina; ti si ovo dobro obrekao sluzi svojemu. ²⁹ Budi dakle voljan i blagoslovi dom sluge svojega da bude do vijeka pred tobom; jer si ti, Gospode, rekao, i tvojim æe blagoslovom biti blagosloven dom sluge tvoga do vijeka.

8

¹ Poslije toga razbi David Filisteje, i pokori ih, i uze David Meteg-Amu iz ruku Filistejskih. ² Razbi i Moavce, i izmjeri ih užem povaljavši ih po zemlji, i izmjeri ih dva uža da se pogube a jedno uže da se ostave u životu. I Moavci postasše sluge Davidove, i plaćahu mu danak. ³ David razbi i Adad-Ezera sina Reovova cara Sovskoga, izašav da raširi vlast svoju do rijeke Efrata. ⁴ I zarobi ih David tisuæu i sedam stotina konjanika i dvadeset tisuæa pješaka, i podreza David žile svijem konjma kolskim, samo ostavi za sto kola. ⁵ I bijahu došli Sirci iz Damaska u pomoæ Adad-Ezeru caru Sovskom, i David pobi dvadeset i dvije tisuæe Siraca. ⁶ I namjesti

David vojsku u Siriji što je pod Damaskom, i Sirci postaje sluge Davidove plaćaju mu danak. I Gospod čuvaše Davida kuda god išao. ⁷ I David uze zlatne štitove koje imaju sluge Adad-Ezerove, i donese ih u Jerusolim. ⁸ I iz Vetaha i iz Virotaja gradova Adad-Ezerovijeh odnese car David silnu mjed. ⁹ A kad će Toja car Ematski da je David pobio svu vojsku Adad-Ezerovu, ¹⁰ Posla Toja Jorama sina svojega k caru Davidu da ga pozdravi i da mu čestita što je vojevao na Adad-Ezera i ubio ga, jer Toja imaše rat s Adad-Ezerom; i donese Joram zaklada zlatnijeh i srebrnijeh i mjedenijeh. ¹¹ Pa i to car David posveti Gospodu sa srebrom i zlatom što bješe posvetio od svijeh naroda koje pokori, ¹² Od Siraca i od Moavaca i od sinova Amonovijeh i od Filisteja i od Amalika, i od plijena Adad-Ezera sina Reovova cara Sovskoga. ¹³ I David steče ime kad se vrati pobiv Sirce, osamnaest tisuća, u slanoj dolini. ¹⁴ I namjesti vojsku po Idumeji, po svoj Idumeji namjesti vojsku, i svi Edomci postaje sluge Davidove. I Gospod čuvaše Davida kuda god išao. ¹⁵ Tako carova David nad svijem Izrailjem, sudeći i dajući pravdu svemu narodu svojemu. ¹⁶ I Joav sin Serujin bješe nad vojskom; a Josafat sin Ahiludov pametar; ¹⁷ A Sadok sin Ihitovov i Ahimeleh sin Avijatarov sveštenici; a Seraja pisar; ¹⁸ A Venaja sin Jodajev bješe nad Heretejima i Feletejima; a sinovi Davidovi knezovi.

9

¹ I reče David: ima li jošte ko da je ostao

od doma Saulova? da mu uèinim milost radi Jonatana. ² A bijaše jedan sluga doma Saulova, po imenu Siva; i dozvaše ga k Davidu. I reèe mu car: jesi li ti Siva? A on reèe: ja sam, sluga tvoj. ³ A car reèe: ima li jošte ko od doma Saulova da mu uèinim milost Božiju? A Siva reèe caru: još ima sin Jonatanov, hrom na nogu. ⁴ I reèe mu car: gdje je? A Siva reèe caru: eno ga u domu Mahira sina Amilova u Lodevaru. ⁵ Tada posla car David da ga dovedu iz Lodevara iz doma Mahira sina Amilova. ⁶ A kad dođe k Davidu Mefivostej sin Jonatana sina Saulova, pade na lice svoje i pokloni se. A David reèe: Mefivosteju! A on reèe: evo sluge tvojega. ⁷ A David mu reèe: ne boj se; jer æu ti uèiniti milost Jonatana radi oca tvojega, daæu ti natrag sve njive Saula oca tvojega; a ti æeš svagda jesti za mojim stolom. ⁸ A on se pokloni i reèe: ko sam ja sluga tvoj, te si pogledao na mrtva psa kao što sam ja? ⁹ I car dozva Sivu slugu Saulova, i reèe mu: što je god bilo Saulovo i svega doma njegovog, dao sam sinu tvojega gospodara. ¹⁰ Radi mu dakle zemlju ti i sinovi tvoji i sluge tvoje, i donosi da sin gospodara tvojega ima hljeba da jede; ali Mefivostej sin gospodara tvojega ješæe svagda za mojim stolom. Siva pak imaše petnaest sinova i dvadeset sluga. ¹¹ I reèe Siva caru: kako je car gospodar moj zapovjedio sluzi svojemu, sve æe èiniti sluga tvoj. Ali Mefivostej, reèe car, ješæe za mojim stolom kao carski sin. ¹² A Mefivostej imaše maloga sina, kojemu ime bješe Miha; a svi koji življahu u domu Sivinu bijahu sluge Mefivostejeve. ¹³ A Mefivostej sjeðaše

u Jerusalimu, jer svagda jeđاشة za carevijem stolom, a bješe hrom na obje noge.

10

¹ A poslije toga umrije car sinova Amonovijeh, i zacari se Anun sin njegov na njegovo mjesto. ² I reèe David: da uèinim milost Anunu sinu Nasovu, kao što je otac njegov meni uèinio milost. I posla David da ga potješi za ocem preko sluga svojih. I dođoše sluge Davidove u zemlju sinova Amonovijeh. ³ A knezovi sinova Amonovijeh rekoše Anunu gospodaru svomemu: misliš da je David zato poslao ljude da te potješe, što je rad uèiniti èast ocu tvojemu? a nije zato poslao David k tebi sluge svoje da promotri grad i uhodi, pa poslije da ga raskopa? ⁴ Tada Anun uhvati sluge Davidove, i obrija im brade do pola i otsijeèe im haljine po pole, do zadnjice, i opravi ih natrag. ⁵ A kad to javiše Davidu, on posla pred njih, jer ljudi bijahu grdno osramoæeni, i poruèi im car: sjedite u Jerihonu dokle vam naraste brada, pa onda dođite natrag. ⁶ Tada sinovi Amonovi videæi gdje se omraziše s Davidom, poslaše sinovi Amonovi, te najmiše Siraca od Vet-Reova i Siraca od Sove dvadeset tisuæa pješaka, i u cara od Mahe tisuæu ljudi, i od Is-Tova dvanaest tisuæa ljudi. ⁷ A David kad to èu, posla Joava sa svom hrabrom vojskom svojom. ⁸ I izidoše sinovi Amonovi, i uvrstaše se pred vratima, a Sirci iz Sove i iz Reova i ljudi iz Is-Tova i iz Mahe bijahu za sebe u polju. ⁹ I Joav videæi namještenu vojsku prema sebi sprijed i ozad, uze odabrane iz sve vojske Izrailjske,

i namjesti ih prema Sircima; ¹⁰ A ostali narod predade Avisaju bratu svojemu da ih namjesti prema sinovima Amonovijem. ¹¹ I reče: ako Sirci budu jači od mene, dođi mi u pomoć; ako li sinovi Amonovi budu jači od tebe, ja ću doći tebi u pomoć. ¹² Budi hrabar, i držimo se hrabro za svoj narod i za gradove Boga svojega; a Gospod neka učini što mu je po volji. ¹³ Tada Joav i narod koji bješe s njim primakoše se da udare na Sirce, ali oni pobjegoše ispred njega. ¹⁴ A sinovi Amonovi videći gdje pobjegoše Sirci, pobjegoše i oni ispred Avisaja, i uđoše u svoj grad. I vrati se Joav od sinova Amonovijeh, i dođe u Jerusalem. ¹⁵ Ali Sirci kad vidješe gdje ih nadbiše Izrailjci, skupiše se opet. ¹⁶ I Adarezer posla, te dovede Sirce ispreko rijeke, koji dođoše u Elam; a Sovak vojvoda Adarezerov iđaoše pred njima. ¹⁷ Kad to javiše Davidu, on skupi sve Izrailjce, i prijeđe preko Jordana i dođe u Elam; i Sirci se namjestiše protiv Davida i pobiše se s Davidom. ¹⁸ Ali pobjegoše Sirci ispred Izrailja, i pobi David Siraca sedam stotina i èetrdeset tisuća konjika; i Sovaka vojvodu njihova ubi, te pogibe ondje. ¹⁹ I kad vidješe svi carevi, sluge Adarezerove, da ih razbi Izrailj, učiniše mir s Izrailjem, i služahu im, i Sirci ne smijahu više pomagati sinovima Amonovijem.

11

¹ A kad prođe godina, u vrijeme kad carevi idu na vojsku, posla David Joava i sluge svoje s njim, i svega Izrailja, te potirahu sinove Amonove, i opkoliše Ravu; a David osta u Jerusalemu. ² I

pred veèe usta David s postelje svoje, i hodajuæi po krovu carskoga dvora ugleda s krova ženu gdje se mije, a žena bijaše vrlo lijepa na oèi. ³ I David posla da propitaju za ženu i rekoše: nije li to Vitsaveja kæi Elijamova žena Urije Hetejina? ⁴ I David posla poslanike da je dovedu; i kad dođe k njemu, on leže s njom, a ona se bješe oèistila od neèistote svoje; poslije se vrati svojoj kuæi. ⁵ I zatrudnje žena, te posla i javi Davidu govoreæi: trudna sam. ⁶ Tada David posla k Joavu i poruèi: pošlji mi Uriju Hetejina. I posla Joav Uriju k Davidu. ⁷ I kad Urija dođe k njemu, zapita ga David kako je Joav i kako je narod i kako ide rat. ⁸ Potom reèe David Uriji: idi kuæi svojoj, i operi noge svoje. I Urija izide iz careva dvora, a za njim iznesoše jelo carsko. ⁹ Ali Urija leže na vratima dvora careva sa svijem slugama gospodara svojega, i ne otide kuæi svojoj. ¹⁰ I javiše Davidu govoreæi: Urija nije otišao kuæi svojoj. A David reèe Uriji: nijesi li došao s puta? zašto ne ideš kuæi svojoj? ¹¹ A Urija reèe Davidu: kovèeg i Izrailj i Juda stoje po šatorima, i Joav gospodar moj i sluge gospodara mojega stoje u polju, pa kako bih ja ušao u kuæu svoju da jedem i pijem i spavam sa ženom svojom? Tako ti bio živ i tako bila živa duša tvoja, neæu to uèiniti. ¹² Tada reèe David Uriji: ostani ovdje još danas, pa æu te sutra otpustiti. Tako osta Urija u Jerusalmu onaj dan i sutradan. ¹³ I pozva ga David da jede i pije s njim, te ga opije. A uveèe otide, te leže na postelju svoju sa slugama gospodara svojega, a kuæi svojoj ne otide. ¹⁴ A

ujutru napisa David knjigu Joavu, i posla po Uriji. ¹⁵ A u knjizi pisa i reèe: namjestite Uriju gdje je najžešæi boj, pa se uzmaknite od njega da bi ga ubili da pogine. ¹⁶ I Joav opkolivši grad namjesti Uriju na mjesto gdje je znao da su najhrabriji ljudi. ¹⁷ I izidoše ljudi iz grada i pobiše se s Judom. I pogibe iz naroda nekoliko sluga Davidovijeh; pogibe i Urija Hetejin. ¹⁸ Tada Joav posla k Davidu, i javi mu sve što bi u boju. ¹⁹ I zapovjedi glasniku govoreæi: kad pripovjediš caru sve što je bilo u boju, ²⁰ Ako se razgnjevi car i reèe ti: zašto ste išli tako blizu grada da se bijete? zar nijeste znali kako se strijelja s grada? ²¹ Ko je ubio Avimeleha sina Jeruvesetova? nije li žena bacila na nj komad žrvnja sa zida, te pogibe u Tevesu? zašto ste išli blizu zida? tada reci: poginuo je i sluga tvoj Urija Hetejin. ²² I otide glasnik, i došavši javi Davidu sve za što ga je poslao Joav. ²³ I reèe glasnik Davidu: bijahu jaèi od nas, i izidoše u polje na nas, ali ih uzbismo do vrata gradskih. ²⁴ A strijelci stadoše strijeljati na sluge tvoje sa zida, i pogibe nekoliko sluga carevijeh, tako i sluga tvoj Urija Hetejin pogibe. ²⁵ Tada reèe David glasniku: ovako reci Joavu: ne budi zlovoljan za to; jer maè proždire sad ovoga sad onoga; udri još jaèe na grad i raskopaj ga. Tako ga ohrabri. ²⁶ A žena Urijina èuvši da je poginuo muž njezin Urija, plaka za mužem svojim. ²⁷ A kad prođe žalost, posla David i uze je u kuæu svoju, i ona mu posta žena, i rodi mu sina. Ali ne bješe po volji Gospodu što uèini David.

12

¹ I posla Gospod Natana k Davidu; i on došav k njemu reèe mu: u jednom gradu bijahu dva èovjeka, jedan bogat a drugi siromah. ² Bogati imaše ovaca i goveda vrlo mnogo; ³ A siromah nemaše ništa do jednu malu ovèicu, koju bješe kupio, i hranjaše je, te odraste uza nj i uz djecu njegovu, i jeđaše od njegovog zalogaja, i iz njegove èaše pijaše, i na krilu mu spavaše, i bijaše mu kao kœi. ⁴ A dođe putnik k bogatome èovjeku, a njemu bi žao uzeti iz svojih ovaca ili goveda da zgotovi putniku koji dođe k njemu; nego uze ovcu onoga siromaha, i zgotovi je èovjeku, koji dođe k njemu. ⁵ Tada se David vrlo razgnjevi na onoga èovjeka, i reèe Natanu: tako živ bio Gospod, zaslužio je smrt onaj koji je to uèinio. ⁶ I ovcu neka plati uèetvoro, što je to uèinio i nije mu žao bilo. ⁷ Tada reèe Natan Davidu: ti si taj. Ovako veli Gospod Bog Izrailjev: ja sam te pomazao za cara nad Izrailjem, i ja sam te izbavio iz ruku Saulovijeh. ⁸ I dao sam ti dom gospodara tvojega, i žene gospodara tvojega na krilo tvoje, dao sam ti dom Izrailjev i Judin; i ako je malo, dodao bih ti to i to. ⁹ Zašto si prezreo rijeè Gospodnju èineæi što njemu nije po volji? Uriju Hetejina ubio si maèem i uzeo si ženu njegovu sebi za ženu, a njega si ubio maèem sinova Amonovijeh. ¹⁰ Zato neæe se odmaæi maè od doma tvojega dovijeka, što si me prezreo i uzeo ženu Urije Hetejina da ti bude žena. ¹¹ Ovako veli Gospod: evo, ja æu podignuti na te zlo iz doma tvojega, i uzeæu žene tvoje na

tvoje oèi, i daæu ih bližnjemu tvojemu, te æe spavati sa ženama tvojim na vidiku svakomu. ¹² Jer ti si uèinio tajno, ali æu ja ovo uèiniti pred svijem Izrailjem i svakomu na vidiku. ¹³ Tada reèe David Natanu: sagriješih Gospodu. A Natan reèe Davidu: i Gospod je pronio grijeh tvoj; neæeš umrijeti. ¹⁴ Ali što si tijekom djelom dao priliku neprijateljima Gospodnjim da hule, zato æe ti umrijeti sin koji ti se rodio. ¹⁵ Potom Natan otide svojoj kuæi. A Gospod udari dijete koje rodi žena Urijina Davidu, te se razbolje na smrt. ¹⁶ I David se moljaše Bogu za dijete, i pošæaše se David, i došavši ležaše preko noæ na zemlji. ¹⁷ I starješine doma njegova ustaše oko njega da ga podignu sa zemlje, ali on ne htje, niti jede što s njima. ¹⁸ A kad bi sedmi dan, umrije dijete; i ne smijahu sluge Davidove javiti mu da je dijete umrlo, jer govorahu: evo, dok dijete bijaše živo, govorasmo mu, pa nas ne htje poslušati; a kako æemo mu kazati: umrlo je dijete? hoæe ga ucvijeliti. ¹⁹ A David videæi gdje sluge njegove šapæu meðu sobom, dosjeti se da je umrlo dijete; i reèe David slugama svojim: je li umrlo dijete? A oni rekoše: umrlo je. ²⁰ Tada David usta sa zemlje, i umi se, i namaza se i preobue se; i otide u dom Gospodnji, i pokloni se. Potom opet dođe kuæi svojoj, i zaiska da mu donesu da jede; i jede. ²¹ A sluge njegove rekoše mu: šta to radiš? dok bijaše dijete živo, postio si i plakao; a kad umrije dijete, ustao si i jedeš. ²² A on reèe: dok dijete bijaše živo, postio sam i plakao, jer govorah: ko zna, može se smilovati Gospod na me da dijete

ostane živo. ²³ A sada umrlo je; što bih postio? mogu li ga povratiti? ja æu otiaæi k njemu, ali on neæe se vratiti k meni. ²⁴ Potom David utješi Vitsaveju ženu svoju, i otide k njoj, i leže s njom. I ona rodi sina, kojemu nadje ime Solomun. I mio bješe Gospodu. ²⁵ I posla Natana proroka, te mu nadje ime Jedidija, radi Gospoda. ²⁶ A Joav bijuæi Ravu sinova Amonovih, uze carski grad. ²⁷ I posla poslanike k Davidu, i reèe: bih Ravu, i uzeh grad na vodi. ²⁸ Nego sada skupi ostali narod, i stani u oko prema gradu, i uzmi ga, da ga ne bih ja uzeo i moje se ime spominjalo na njemu. ²⁹ I David skupiv sav narod otide na Ravu, i udari na nju, i uze je. ³⁰ I uze caru njihovu s glave krunu, u kojoj bješe talanat zlata, s dragim kamenjem, i metnuše je na glavu Davidu, i odnese iz grada plijen vrlo velik. ³¹ A narod koji bijaše u njemu izvede i metnu ih pod pile i pod brane gvozdene i pod sjekire gvozdene, i sagna ih u peæi gdje se opeke peku. I tako uèini svijem gradovima sinova Amonovijeh. Potom se vrati David sa svijem narodom u Jerusalem.

13

¹ A potom se dogodi: Avesalom sin Davidov imaše lijepu sestru po imenu Tamaru, i zamilova je Amnon sin Davidov. ² I tužaše Amnon tako da se razbolje radi Tamare sestre svoje; jer bješe djevojka, te se Amnonu èinjaše teško da joj uèini što. ³ A imaše Amnon prijatelja, kojemu ime bješe Jonadav sin Same brata Davidova; i Jonadav bješe vrlo domišljat. ⁴ I reèe mu: što se tako sušiš, carev sine, od dana na dan? ne

bi li mi kazao? A Amnon mu reèe: ljubim Tamaru sestru Avesaloma brata svojega. ⁵ Tada mu reèe Jonadav: lezi u postelju svoju, i uèini se bolestan; pa kad dođe otac tvoj da te vidi, ti mu reci: neka dođe Tamara sestra moja da me nahrani, i da zgotovi pred mojim oèima jelo da gledam, i iz njezine ruke da jedem. ⁶ I Amnon leže i uèini se bolestan; i kad dođe car da ga vidi, reèe Amnon caru: neka dođe Tamara sestra moja i zgotovi preda mnom dva jelca da jedem iz njezine ruke. ⁷ Tada David posla k Tamari kuæi, i poruèi joj: idi u kuæu brata svojega Amnona i zgotovi mu jelo. ⁸ I Tamara otide u kuæu brata svojega Amnona, i on ležaše; i uze brašna i zamijesi i zgotovi jelo pred njim i skuha. ⁹ Potom uze tavicu i izruèi preda nj; ali Amnon ne htje jesti, nego reèe: kažite neka izidu svi koji su kod mene. I izidoše svi. ¹⁰ Tada reèe Amnon Tamari: donesi to jelo u klijet da jedem iz tvoje ruke. I Tamara uze jelo što bješe zgotovila, i donese Amnonu bratu svojem u klijet. ¹¹ A kad mu pruži da jede, on je uhvati i reèe joj: hodi, lezi sa mnom, sestro moja! ¹² A ona mu reèe: ne, brate, nemoj me osramotiti, jer se tako ne radi u Izrailju, ne èini toga bezumlja. ¹³ Kuda bih ja sa sramotom svojom? a ti bi bio kao koji od najgorih ljudi u Izrailju. Nego govori caru; on me neæe tebi odreæi. ¹⁴ Ali je on ne htje poslušati, nego savladavši je osramoti je i obleža je. ¹⁵ A poslije omrze na nju Amnon veoma, te mržnja kojom mržaše na nju bješe veæa od ljubavi kojom je prije ljubljaše. I reèe joj Amnon: ustani, odlazi. ¹⁶ A ona mu reèe: to

æe biti veæe zlo od onoga koje si mi uèinio što me tjeraš. Ali je on ne htje poslušati. ¹⁷ Nego viknu momka koji ga služaše, i reèe mu: vodi ovu od mene napolje, i zakljuèaj vrata za njom. ¹⁸ A ona imaše na sebi šarenu haljinu, jer take haljine nošahu carske kæeri dok su djevojke. I sluga njegov izvede je napolje, i zakljuèa za njom vrata. ¹⁹ Tada Tamara posu se pepelom po glavi i razdrije šarenu haljinu koju imaše na sebi, i metnu ruku svoju na glavu, i otide vièuæi. ²⁰ A brat njezin Avesalom reèe joj: da nije Amnon brat tvoj bio s tobom? ali, sestro moja, æuti, brat ti je, ne misli o tom. I tako osta Tamara osamljena u kuæi brata svojega Avesaloma. ²¹ I car David èuvši sve ovo razgnjevi se vrlo. ²² Avesalom pak ne govoraše s Amnonom ni ružno ni lijepo; jer Avesalom mržaše na Amnona što mu osramoti sestru Tamaru. ²³ A poslije dvije godine kad se strizijahu ovce Avesalomove u Val-Asoru, koji je kod Jefrema, on pozva sve sinove careve. ²⁴ I dođe Avesalom k caru i reèe mu: evo, sad se strigu ovce sluzi tvojemu; neka pođe car i sluge njegove sa slugom svojim. ²⁵ Ali car reèe Avesalomu: nemoj, sine, nemoj da idemo svi, da ti ne budemo na tegotu. I premda navaljivaše, opet ne htje iæi, nego ga blagoslovi. ²⁶ A Avesalom reèe: kad ti neæeš, a ono neka ide s nama Amnon brat moj. A car mu reèe: što da ide s tobom? ²⁷ Ali navali Avesalom na nj, te pusti s njim Amnona i sve sinove carske. ²⁸ Tada Avesalom zapovjedi momcima svojim govoreæi: pazite, kad se srce Amnonu razveseli od vina, i ja vam reèm: ubijte Amnona; tada

ga ubijte; ne bojte se, jer vam ja zapovijedam, budite slobodni i hrabri. ²⁹ I uèiniše s Amnonom sluge Avesalomove kako im zapovjedi Avesalom. Tada ustaše svi sinovi carevi i pojahaše svak svoju mazgu i pobjegoše. ³⁰ A dokle još bijahu na putu, dođe glas Davidu da je Avesalom pobio sve sinove careve, da nije ostao od njih nijedan. ³¹ Tada ustavši car razdrije haljine svoje, i leže na zemlju, i sve sluge njegove koje stajahu oko njega razdriješe haljine svoje. ³² A Jonadav sin Same brata Davidova progovori i reèe: neka ne govori gospodar moj da su pobili svu djecu, careve sinove; poginuo je samo Amnon, jer Avesalom bješe tako naumio od onoga dana kad Amnon osramoti Tamaru sestru njegovu. ³³ Neka dakle car gospodar moj ne misli o tom u srcu svojem govoreæi: svi sinovi carevi pogiboše; jer je samo Amnon poginuo. ³⁴ A Avesalom pobježe. A momak na straži podiže oèi svoje i ugleda, a to mnogi narod ide k njemu pokraj gore. ³⁵ I Jonadav reèe caru: evo idu sinovi carevi; kao što je kazao sluga tvoj, tako je bilo. ³⁶ I kad izreèe, a to sinovi carevi dođoše, i podigavši glas svoj plakaše; a i car i sve sluge njegove plakaše vrlo. ³⁷ Avesalom pak pobježe i otide k Talmaju sinu Amijudovu caru Gesurskom. A David plakaše za sinom svojim svaki dan. ³⁸ A kad Avesalom uteèe i dođe u Gesur, osta ondje tri godine. ³⁹ Potom zaželje car David otiaèi k Avesalomu, jer se utješi za Amnonom što pogibe.

14

¹ A Joav sin Serujin opazi da se srce carevo

obratilo k Avesalomu. ² I posla Joav u Tekuju te dozva otuda ženu lukavu, pa joj reèe: uèini se kao da si u žalosti, i obuci žalosne haljine, i nemoj se namazati uljem, nego budi kao žena koja odavna žali za mrtvijem. ³ I otidi k caru, i govori mu tako i tako. I nauèi je Joav šta æe govoriti. ⁴ I kad otide žena Tekujanka k caru da govori, pade nièice na zemlju i pokloni se, i reèe: pomagaj, care! ⁵ A car joj reèe: što ti je? A ona reèe: udovica sam, umro mi je muž. ⁶ A imaše sluškinja tvoja dva sina, pa se svadiše u polju, a ne bješe nikoga da ih razvadi, te jedan udari drugoga i ubi ga. ⁷ I gle, sav dom usta na sluškinju tvoju govoreæi: daj toga što je ubio brata svojega da ga pogubimo za dušu brata njegovu, kojega je ubio, i da istrijebimo našljednika; i tako hoæe da ugase iskru koja mi je ostala, da ne ostave imena mužu mojemu ni ostatka na zemlji. ⁸ A car reèe ženi: idi kuæi svojoj, a ja æu narediti za te. ⁹ A žena Tekujanka reèe caru: care gospodaru! neka na me i na dom oca mojega padne krivica, a car i njegov prijesto neka je prav. ¹⁰ A car reèe: ko uzgovori na te, dovedi ga k meni, i neæe te se više dotaæi. ¹¹ A ona reèe: neka se opomene car Gospoda Boga svojega, da se ne umnože osvretnici koji ubijaju, i da ne ubiju sina mojega. A on reèe: tako živ bio Gospod, nijedna dlaka s tvojega sina neæe pasti na zemlju. ¹² A žena reèe: da kaže sluškinja tvoja nešto caru gospodaru. A on reèe: govori. ¹³ A žena reèe: a zašto si namislio taku stvar narodu Božijemu? jer car

kao da je kriv govoreæi tako, jer neæe car da dozove natrag onoga koga je odagnao. ¹⁴ Jer æemo doista pomrijeti, i jesmo kao voda koja se prospe na zemlju i više se ne može skupiti; jer mu Bog nije uzeo života, nego je naumio da odagnani ne ostane odagnan od njega. ¹⁵ I tako dođoh da kažem ovo caru gospodaru svojemu, jer me narod uplaši; zato reèe sluškinja tvoja: da govorim caru, može biti da æe uèiniti car što sluškinja njegova kaže. ¹⁶ Jer æe car uslišiti i izbaviti sluškinju svoju iz ruke onoga koji hoæe da istrijebi mene i sina mojega iz našljedstva Božijega. ¹⁷ I sluškinja tvoja reèe: rijeè cara gospodara mojega biæe mi utjeha, jer je car gospodar moj kao anđeo Božji, te sluša i dobro i zlo, i Gospod æe Bog tvoj biti s tobom. ¹⁸ A car odgovori i reèe ženi: nemoj tajiti od mene što æu te pitati. A žena reèe: neka govori car gospodar moj. ¹⁹ Tada car reèe: da nije Joavov posao u svemu tome što èiniš? A žena odgovori i reèe: tako da je živa duša tvoja, care gospodaru, ne može se ni nadesno ni nalijevo od svega što kaza car gospodar moj; jer sluga tvoj Joav zapovijedio mi je i nauèio sluškinju tvoju sve ovo da govorim. ²⁰ Sluga je tvoj Joav uèinio, te sam ovako izvila besjedu svoju; ali je gospodar moj mudar kao anđeo Božji, te zna sve što biva na zemlji. ²¹ Tada reèe car Joavu: evo, ti si uèinio to, idi, dovedi natrag dijete Avesaloma. ²² Tada pade Joav licem na zemlju, i pokloni se i blagoslovi cara, i reèe Joav: danas vidi sluga tvoj da sam našao milost pred tobom, care gospodaru, kad je

car uèinio što mu sluga njegov reèe. ²³ Potom se podiže Joav i otide u Gesur, i dovede natrag u Jerusolim Avesaloma. ²⁴ I car reèe: neka ide svojoj kuæi, a lica mojega da ne vidi. I otide Avesalom svojoj kuæi, i ne vidje lica careva. ²⁵ A ne bješe èovjeka tako lijepa kao Avesalom u svem Izrailju, da ga tako hvale; od pete do tjemena ne bješe na njemu mane. ²⁶ I kad bi strigao glavu a imaše obièaj svake godine striæi je, jer mu bijaše teško mjerio bi kosu s glave svoje, i bivaše je dvjesta sikala carskom mjerom. ²⁷ I rodiše se Avesalomu tri sina i jedna kæi, kojoj bijaše ime Tamara, i ona bijaše lijepa. ²⁸ I Avesalom osta cijele dvije godine u Jerusalimu, a lica careva ne vidje. ²⁹ Tada posla Avesalom po Joava da ga pošlje k caru; ali on ne htje doæi k njemu; i posla opet drugi put, ali on ne htje doæi. ³⁰ Tada reèe slugama svojim: vidite li njivu Joavovu pored moje? na njoj je jeèam; idite i upalite je. I upališe sluge Avesalomove onu njivu. ³¹ Tada se podiže Joav, i dođe k Avesalomu u kuæu, i reèe mu: zašto sluge tvoje upališe moju njivu? ³² Avesalom reèe Joavu: eto slao sam k tebi govoreæi: hodi ovamo da te pošljem k caru da mu kažeš: zašto sam došao iz Gesura? bolje bi bilo da sam još ondje. Zato da vidim lice carevo; ako li ima kaka krivica na meni, neka me pogubi. ³³ I otide Joav k caru, i kaza mu. I dozva Avesaloma; a on došavši k caru pokloni se licem do zemlje pred carem, i car cjelova Avesaloma.

15

¹ A poslije toga nabavi sebi Avesalom kola i

konja i pedeset ljudi, koji trèahu pred njim. ² I ustajaše rano Avesalom, i stajaše kraj puta kod vrata; i ko god imaše parnicu i iðaše caru na sud, Avesalom ga dozivaše k sebi i govoraše: iz koga si grada? A kad bi onaj odgovorio: sluga je tvoj iz toga i toga plemena Izrailjeva, ³ Tada bi mu rekao Avesalom: vidiš, tvoja je stvar dobra i pravedna, ali te nema ko saslušati kod cara. ⁴ Još govoraše Avesalom: kad bih ja bio postavljen da sudim u zemlji! da svaki k meni dolazi koji ima posla na sudu, ja bih mu dao pravicu. ⁵ I kad bi mu ko pristupio da mu se pokloni, on bi pružio ruku svoju, te bi ga uhvatio i poljubio. ⁶ Tako èinjaše Avesalom sa svakim Izrailjcem, koji dolazaše na sud k caru; i Avesalom primamljivaše srca ljudi Izrailjaca. ⁷ A kad proðe èetrdeset godina, reèe Avesalom caru: da otidem u Hevron da izvršim zavjet koji sam zavjetovao Gospodu. ⁸ Jer kad sjeðah u Gesuru u Siriji, uèini zavjet sluga tvoj rekavši: ako me Gospod odvede natrag u Jerusalm, poslužiæu Gospodu. ⁹ A car mu reèe: idi s mirom. I on se podiže i otide u Hevron. ¹⁰ I razasla Avesalom po svijem plemenima Izrailjevim uhode poruèivši: kad èujete trube da zatrube, recite: zacari se Avesalom u Hevronu. ¹¹ A s Avesalomom otide dvjesta ljudi iz Jerusalma pozvanijeh; ali otidoše u prostoti svojoj ne znajuæi ništa. ¹² A Avesalom posla i po Ahitofela Gilonjanina, savjetnika Davidova, da dođe iz grada svojega Gilona, kad prinošaše žrtve. I buna posta jaka, i narod se sve više stjeçaše k Avesalomu. ¹³ Tada dođe glasnik k Davidu i reèe: srce Izrailju prista za Avesalomom. ¹⁴ A David

reèe svijem slugama svojim koje bijahu s njim u Jerusalamu: ustajte, da bježimo; inaèe neæemo uteæi od Avesaloma; brže pohitajte, da ne pohita on i ne stigne nas i obori na nas zlo, i grada ne okrene pod maè. ¹⁵ A sluge careve rekoše caru: što je god volja caru gospodaru našem, evo sluga tvojih. ¹⁶ I otide car pješice i sav dom njegov; samo deset žena inoèa ostavi car da mu èuvaju kuæu. ¹⁷ I kad otide car i sav narod pješice, ustaviše se na jednom mjestu podaleko. ¹⁸ A sve sluge njegove iðahu uza nj, i svi Hereteji i svi Feleteji; i svi Geteji, šest stotina ljudi, koji bijahu došli pješke iz Gata, iðahu pred carem. ¹⁹ I reèe car Itaju Getejinu: što i ti ideš s nama? Vрати se i ostani kod cara; jer si stranac i opet æeš otiaèi u svoje mjesto. ²⁰ Juèe si došao, pa zar danas da te kreæem da se potucaš s nama? Ja æu iaèi kuda mogu, a ti se vrati i odvedi natrag braæu svoju. Neka milost i vjera bude s tobom. ²¹ A Itaj odgovori caru i reèe: tako živ da je Gospod i tako da je živ car gospodar moj, gdje bude car gospodar moj, bilo na smrt ili na život, ondje æe biti i sluga tvoj. ²² Tada reèe David Itaju: a ti hodi. I tako pođe Itaj Getejin sa svijem ljudima svojim i svom djecom što bijahu s njim. ²³ I sva zemlja plakaše iza glasa i sav narod prelažашe. I tako car prijeđe preko potoka Kedrona, i sav narod prijeđe iduæi k pustinji. ²⁴ A gle i Sadok bijaše ondje i svi Leviti s njim noseæi kovèeg zavjeta Božijega; i spustiše kovèeg Božji, a pođe i Avijatar, dokle sav narod izide iz grada. ²⁵ I reèe car Sadoku: nosi kovèeg Božji natrag u grad;

ako nađem milost pred Gospodom, on æe me dovesti natrag, i daæe mi da opet vidim njega i dom njegov. ²⁶ Ako li ovako reèe: nijesi mi mio; evo me, neka uèini sa mnom što mu bude volja. ²⁷ Još reèe car Sadoku svešteniku: nijesi li ti vidjelac? vrati se u grad s mirom, i Ahimas sin tvoj i Jonatan sin Avijatarov, dva sina vaša s vama. ²⁸ Vidite, ja æu se zabaviti u polju u pustinji dokle ne dođe od vas glasnik da mi javi. ²⁹ I tako Sadok i Avijatar odnesoše kovèeg Božji natrag u Jerusalem, i ostaše ondje. ³⁰ A David iđaðe uz goru Maslinsku, i iduæi plakaše, i pokrivene glave i bos iđaðe; tako i sav narod, koji bješe s njim, svaki pokrivene glave iđaðe, i iduæi plakaše. ³¹ Tada javiše Davidu i rekoše mu: Ahitofel je među onima koji se pobuniše s Avesalomom. A David reèe: razbij namjeru Ahitofelovu, Gospode! ³² I kad David dođe navrh gore, gdje se šæaðe pokloniti Bogu, gle, srete ga Husaj Arhijanin razdrte haljine i glave posute prahom. ³³ I reèe mu David: ako pođeš sa mnom biæeš mi na tegotu. ³⁴ Ali da se vratiš u grad i reèeš Avesalomu: biæu tvoj sluga, care! bio sam dugo sluga tvome ocu, a sada æu tako biti tebi sluga; razbiæeš mi namjeru Ahitofelovu. ³⁵ I sveštenici Sadok i Avijatar neæe li biti s tobom? Što god èuješ iz kuæe careve, dokaži Sadoku i Avijataru sveštenicima. ³⁶ Eto, ondje su s njima dva sina njihova, Ahimas Sadokov i Jonatan Avijatarov, po njima mi javljajte što god doèujete. ³⁷ I otiđe u grad Husaj prijatelj Davidov, i Avesalom dođe u Jerusalem.

16

¹ A kad David prijeđe malo preko vrha, gle, Siva, momak Mefivostejev, srete ga, sa dva magarca natovarena, na kojima bješe dvjesta hljebova i sto grozdova suhih i sto gruda smokava i mijeh vina. ² I reèe car Sivi: šta æe ti to? A Siva mu reèe: magarci su za èeljad carevu, da jašu, a hljebovi i voæe da jedu momci, a vino da pije ko se umori u pustinji. ³ A car mu reèe: a gdje je sin tvoga gospodara? Reèe Siva caru: eno ga, ostao je u Jerusalimu, jer reèe: danas æe mi dom Izrailjev vratiti carstvo oca mojega. ⁴ Tada reèe car Sivi: evo, tvoje je sve što je bilo Mefivostejevo. A Siva reèe: klanjam ti se, da naðem milost pred tobom, care gospodaru! ⁵ I dođe car David do Vaurima; a gle, izide odande jedan od roda doma Saulova, po imenu Simej, sin Girin, i iduæi psovaše. ⁶ I bacaše se kamenjem na Davida i na sluge cara Davida, kojemu i s desne i s lijeve strane bijaše sav narod i svi junaci. ⁷ A Simej ovako govoraše psujuæi: odlazi, odlazi, krvopijo i zlikovèe! ⁸ Obrati Gospod na tebe sve krvi doma Saulova, na èije si se mjesto zacario, i predade Gospod carstvo u ruke Avesalomu sinu tvojemu; eto te sada u tvom zlu, jer si krvopija. ⁹ Tada reèe caru Avisaj sin Serujin: zašto da psuje ovaj mrtvi pas cara gospodara mojega? Idem da mu skinem glavu. ¹⁰ Ali car reèe: šta je vama do mene, sinovi Serujini? neka psuje; jer mu je Gospod rekao: psuj Davida. Pa ko smije kazati: zašto tako èiniš? ¹¹ Još reèe David Avisaju i svijem slugama svojim: eto, moj sin, koji je izašao od bedara

mojih, traži dušu moju, a kako neæe ovaj sin Venijaminov? Ostavite ga neka psuje, jer mu je Gospod zapovjedio. ¹² Da ako Gospod pogleda na nevolju moju, i vrati mi Gospod dobro za psovku njegovu današnju. ¹³ I tako David sa svojim ljudima iðaðe svojim putem; a Simej iðaðe pokraj gore prema njemu jednako psujuæi i bacajuæi se kamenjem na nj, i podižuæi prah. ¹⁴ I doðe car i sav narod što bijaše s njim, umorni, i odmoriše se ondje. ¹⁵ A Avesalom i sav narod Izrailjev doðoše u Jerusolim, i Ahitofel s njim. ¹⁶ A kad Husaj Arhijanin prijatelj Davidov doðe k Avesalomu, reèe Husaj Avesalomu: da živi car! da živi car! ¹⁷ A Avesalom reèe Husaju: taka li je ljubav tvoja prema prijatelju tvomemu? zašto nijesi otišao s prijateljem svojim? ¹⁸ A Husaj reèe Avesalomu: ne; nego koga je izabrao Gospod i ovaj narod i svi Izrailjci, njegov æu biti i kod njega æu ostati. ¹⁹ Svrh toga, kome bih služio? eda li ne sinu njegovu? kako sam služio ocu tvomemu, tako æu i tebi. ²⁰ A Avesalom reèe Ahitofelu: svjetuj šta æemo èiniti. ²¹ A Ahitofel reèe Avesalomu: lezi s inoèama oca svojega, koje je ostavio da mu èuvaju kuæu, pa kad èuje sav Izrailj kako si se omrazio s ocem svojim, osiliæe ruka svjema koji su s tobom. ²² Tada razapeše Avesalomu šator na krovu, i Avesalom leže s inoèama oca svojega na vidiku svjemu Izrailju. ²³ I svjet koji davaše Ahitofel u ono vrijeme bijaše kao da bi ko Boga upitao; taki bijaše svaki svjet Ahitofelov i u Davida i u Avesaloma.

17

¹ Još reèe Ahitofel Avesalomu: da odaberem dvanaest tisuæa ljudi, pa da idem i tjeram Davida noæas. ² Pa æu ga stignuti dok je umoran i iznemoglijeh ruku; i uplašiaæu ga, te æe pobjeæi sav narod što je s njim, pa æu ubiti cara samoga. ³ I obratiaæu sav narod k tebi; jer za onijem koga tražiš stoji da se svi vrate k tebi; tada æe se sav narod umiriti. ⁴ I to se uèini dobro Avesalomu i svijem starješinama Izrailjevijem. ⁵ Ali reèe Avesalom: dozovite i Husaja Arhijanina da èujemo što æe i on reæi. ⁶ A kad doðe Husaj k Avesalomu, reèe mu Avesalom govoreæi: tako i tako reèe Ahitofel; hoæemo li èiniti kako on reèe ili neæemo? kaži ti. ⁷ A Husaj reèe Avesalomu: nije dobar svjet što je sada svjetovao Ahitofel. ⁸ Još reèe Husaj: ti znaš oca svojega i ljude njegove da su hrabri i da su ljuta srca kao medvjedica kad joj otmu medvjediæe u polju; svrh toga, tvoj je otac ratnik, neæe noæiti s narodom. ⁹ Gle, on se je sada sakrio u kaku jamu ili na drugo kako mjesto. Pa ako u prvi mah koji od ovijeh poginu, ko god èuje svaki æe reæi: pobijen je narod koji prista za Avesalomom. ¹⁰ A tada æe najhrabriji, u kojih je srce kao srce lavovo, klonuti. Jer sav Izrailj zna da je tvoj otac junak i da su hrabri koji su s njim. ¹¹ Zato ja svjetujem da skupiš k sebi sve Izrailjce od Dana do Virsaveje da ih bude kao pijeska na moru, pa ti glavom idi u boj. ¹² Tada æemo poæi na nj, gdje bi se god nalazio, i napašæemo na nj kao što rosa pada na zemlju, da mu ne ostane nijedan od svijeh ljudi što su s njim. ¹³ Ako li

uteèe u grad, sav narod Izrailjski neka donese uža pod onaj grad, pa æemo ga svuæi u potok, da se ni kamen ne nađe ondje. ¹⁴ Tada reèe Avesalom i svi Izrailjci: bolji je svjet Husaja Arhijanina nego svjet Ahitofelov. Jer Gospod bješe naredio da se razbije svjet Ahitofelov, koji bješe bolji, da bi Gospod navukao zlo na Avesaloma. ¹⁵ Potom reèe Husaj sveštenicima Sadoku i Avijataru: tako i tako svjetova Ahitofel Avesaloma i starješine Izrailjeve, a ja svjetovah tako i tako. ¹⁶ Nego brže pošljite, te javite Davidu i recite: nemoj noæas noæiti u polju u pustinji, nego prijeði prijeko, da ne bude proždrt car i sav narod što je s njim. ¹⁷ A Jonatan i Ahimas stajahu kod studenca Rogila, i dođe jedna sluškinja i kaza im, da bi otišli te javili caru Davidu; jer se ne smijahu pokazati ni uæi u grad. ¹⁸ Ali ih vidje jedan momak, te kaza Avesalomu; a oni obojica brže otidoše, i dođoše u Vaurim u kuæu jednoga èovjeka, koji imaše na dvoru studenac, te se spustiše u nj. ¹⁹ I žena uze i razastrije ponjavu povrh studenca, i povrh nje razasu prekrupu. I tako se ne dozna. ²⁰ Jer dođoše sluge Avesalomove k onoj ženi u kuæu, i rekoše joj: gdje je Ahimas i Jonatan? A žena im reèe: otidoše preko potoka. Tako traživši i ne našavši vratiše se u Jerusalem. ²¹ A kad otidoše, oni izljezoše iz studenca, i otidoše te javiše caru Davidu, i rekoše mu: ustanite i prijeđite brže preko vode; jer je tako i tako svjetovao Ahitofel na vas. ²² Tada usta David i sav narod što bijaše s njim, i prijeđoše preko

Jordana prije zore, ne osta nijedan da ne prijeđe preko Jordana. ²³ Ahitofel pak videæi gdje se ne uèini kako on svjetova, osedla svojega magarca, pa se podiže i otide kuæi svojoj, u svoj grad, i naredivši za svoju kuæu objesi se te umrije, i bi pogreben u grobu oca svojega. ²⁴ A David dođe u Mahanajim; Avesalom pak prijeđe preko Jordana i sav Izrailj što bješe s njim. ²⁵ I postavi Avesalom Amasu nad vojskom, na mjesto Joavovo; a Amasa bješe sin nekoga èovjeka po imenu Itre Izrailjca, koji obleža Avigeju kæer Nasovu, sestru Seruje matere Joavove. ²⁶ I stade u oko Izrailj s Avesalomom u zemlji Galadovoj. ²⁷ A kad dođe David u Mahanajim, Sovije sin Nasov iz Rave sinova Amonovijeh i Mahir sin Amilov iz Lodevara i Varzelaj od Galada iz Rogelima ²⁸ Donesoše postelje i èaša i sudova zemljanijeh i pšenice i jeèma i brašna i prekrupe i boba i leæa i prženijeh zrna, ²⁹ I meda i masla i ovaca i sira kravljega; donesoše Davidu i narodu što bješe s njim da jedu. Jer govorahu: narod je gladan i umoran i Źedan u toj pustinji.

18

¹ I prebroji David narod što bijaše s njim, i postavi im tisuæenike i stotnike. ² I predade David treæinu naroda Joavu, i treæinu Avisaju sinu Serujinu bratu Joavovu, i treæinu Itaju Getejinu. Pa onda reèe car narodu: i ja æu iæi s vama. ³ Ali narod reèe: nemoj ti iæi; jer i da pobjegnemo, neæe mariti za to; ili da nas pola izgine, neæe mariti za to; jer si ti sam kao nas deset tisuæa, zato je bolje da nam iz grada

pomažeš. ⁴ A car im reèe: što vam se èini da je dobro uèiniæu. I car stade kod vrata, i sav narod izlažaše po sto i po tisuæu. ⁵ I zapovjedi car Joavu i Avisaju i Itaju, i reèe: èuvajte mi dijete Avesaloma. I sav narod èu kako car zapovjedi svijem vojvodama za Avesaloma. ⁶ I tako izide narod u polje pred Izrailja, i zametnu se boj u šumi Jefremovoj. ⁷ Ondje razbiše narod Izrailjev sluge Davidove, i mnogo izgibe ondje u onaj dan, dvadeset tisuæa. ⁸ Jer se boj raširi po svoj zemlji, i više proždrije naroda u onaj dan šuma nego što proždrije maè. ⁹ A Avesalom se sukobi sa slugama Davidovijem, i Avesalom jahaše na mazgi, i mazga naiðe pod granat veliki hrast, te on zape glavom za hrast i osta viseæi između neba i zemlje, a mazga ispod njega otrèa. ¹⁰ Vidjevši to jedan èovjek javi Joavu, i reèe: gle, vidjeh Avesaloma gdje visi o hrastu. ¹¹ A Joav reèe èovjeku koji mu to kaza: gle, vidje, pa zašto ga ne ubi i ne svali ga na zemlju? Ja bih ti dao deset sikala srebra i jedan pojas. ¹² A èovjek reèe Joavu: da mi je u rukama izmjereno tisuæu sikala srebra, ne bih digao ruke svoje na sina careva; jer smo èuli kako je car zapovjedio tebi i Avisaju i Itaju govoreæi: èuvajte mi svi dijete Avesaloma. ¹³ Ili da sam uèinio nevjeru na svoju dušu, ništa se ne može od cara zatajiti, i ti bi sam ustao na me. ¹⁴ A Joav reèe: neæu ja dangubiti s tobom. Pa uzev tri strijele u ruku, zastrijeli ih u srce Avesalomu, jošte živu o hrastu. ¹⁵ Potom opkoliše Avesaloma deset momaka, koji nošahu oružje Joavu, i biše ga i ubiše. ¹⁶ Tada Joav

zatrubi u trubu, i narod presta goniti Izrailja, jer Joav ustavi narod. ¹⁷ I uzeše Avesaloma i baciše u šumi u veliku jamu, i nabacaše na nj vrlo veliku gomilu kamenja; a Izrailjci svi pobjegoše svaki k svome šatoru. ¹⁸ Avesalom pak bješe podigao sebi spomenik za života u dolini carskoj; jer govoraše: nemam sina, da se saèuva spomen imenu mojemu. I nazva onaj spomenik svojim imenom, koji se zove mjesto Avesalomovo do današnjega dana. ¹⁹ Tada reèe Ahimas sin Sadokov: da otrèim da odnesem glas caru, da ga je Gospod izbavio iz ruku neprijatelja njegovijeh. ²⁰ A Joav mu reèe: nemoj danas biti glasnik, nego æeš javiti drugi dan; a danas nemoj nositi glasa, jer je sin carev poginuo. ²¹ Zatijem reèe Joav Husiju: idi, javi caru što si vidio. I pokloni se Husije Joavu, i otrèa. ²² A Ahimas sin Sadokov opet reèe Joavu: što mu drago, da trèim i ja za Husijem. Reèe Joav: što bi trèao, sine, kad nemaš dobra glasa? ²³ Opet reèe: što mu drago, da trèim. Odgovori mu: a ti trèi. I otrèa Ahimas preèim putem, i preteèe Husija. ²⁴ A David sjeðaše meðu dvojim vratima, i stražar izide na krov od vrata, na zid, i podigavši oèi svoje ugleda, a to jedan èovjek trèi. ²⁵ Pa povika stražar i javi caru. A car reèe: ako je jedan, glas nosi. I onaj iðaše sve bliže. ²⁶ Potom ugleda stražar drugoga èovjeka gdje trèi. I povika stražar k vrataru i reèe: evo još jedan, trèi sam. A car reèe: i on nosi glas. ²⁷ I reèe stražar: trk prvoga èini mi se kao da je trk Ahimasa sina Sadokova. Reèe car: dobar je èovjek, i ide s

dobrijem glasom. ²⁸ Tada povika Ahimas i reèe caru: sretno! I pokloni se caru licem do zemlje, i reèe: da je blagosloven Gospod Bog tvoj, koji predade ljude koji podigoše ruke svoje na cara gospodara mojega. ²⁹ A car mu reèe: je li zdravo dijete Avesalom? Odgovori Ahimas: vidio sam veliku vrevu, kad Joav posla slugu careva i mene slugu tvojega, ali ne znam šta bješe. ³⁰ A car mu reèe: ukloni se, i stani tamo. I on se ukloni, i stade. ³¹ Tada, gle, dođe Husije i reèe: glas caru i gospodaru momu da te je Gospod izbavio danas iz ruku svijeh koji ustaše na te. ³² A car reèe Husiju: je li zdravo dijete Avesalom? A Husije reèe: neka neprijatelji gospodara mojega cara i koji god ustaju na te zla radi, neka prođu kao to dijete. ³³ Tada se car sneveseli, i pope se u gornju klijet nad vratima, i stade plakati, a iduæi govoraše: sine moj Avesalome, sine moj, sine moj Avesalome! kamo da sam ja umro mjesto tebe! Avesalome sine moj, sine moj!

19

¹ I javiše Joavu: evo car plaèe i tuži za Avesalomom. ² I pobjeda onoga dana pretvori se u žalost svemu narodu, jer narod èu u onaj dan gdje govore: žali car sina svojega. ³ I narod se u onaj dan krijaše ulazeæi u grad kao što se krije narod koji se stidi kad pobjegne iz boja. ⁴ A car pokri lice svoje; i vikaše iza glasa: sine moj Avesalome! Avesalome sine moj, sine moj! ⁵ Tada uđe Joav k caru u kuæu, i reèe: posramio si danas sve sluge svoje, koje ti danas dušu saèuvaše, i sinovima tvojim i kæerima tvojim i

ženama tvojim i inoèama tvojim. ⁶ Jer ljubiš one koji mrže na te, a mrziš na one koji te ljube; jer si pokazao danas da ne mariš za vojvode i za sluge; i vidim danas da bi ti milo bilo da je Avesalom živ a mi svi da smo izginuli. ⁷ Zato ustani sada, i izidi i progovori lijepo slugama svojim; jer zaklinjem se Gospodom, ako ne izideš, neæe nijedan ostati kod tebe ovu noæ, i to æe biti gore po te negoli sva zla koja su te snalazila od mladosti tvoje do sada. ⁸ Tada usta car, i sjede na vratima; i kazaše svemu narodu govoreæi: evo, sjedi car na vratima. I dođe sav narod pred cara. Ali Izrailjci bjehu pobjegli, svak u svoj šator. ⁹ I sav se narod svađaše meðu sobom po svijem plemenima Izrailjevim govoreæi: car nas je izbavio iz ruku neprijatelja naših, i izbavio nas je iz ruku Filistejskih; a sada je pobjegao iz zemlje od Avesaloma. ¹⁰ Avesalom pak, kojega pomazasmo za cara nad sobom, pogibe u boju. Sada dakle zašto oklijevate te ne dovedete natrag cara? ¹¹ Zato car David posla k Sadoku i Avijataru sveštenicima i poruèi: govorite starješinama Judinijem i recite: zašto vi da budete posljednji koji æe cara natrag dovesti u kuæu njegovu? Jer govor svega Izrailja dođe do cara u kuæu njegovu. ¹² Vi ste moja braæa, vi ste kost moja i tijelo moje. Zašto biste dakle bili posljednji koji æe natrag dovesti cara? ¹³ Recite i Amasi: nijesi li kost moja i tijelo moje? Bog neka mi uèini tako i tako neka doda, ako mi ne budeš vojvoda dok si živ na mjesto Joava. ¹⁴ I skloni srca svijeh ljudi od roda Judina kao jednoga èovjeka, te poslaše

k caru govoreæi: vrati se sa svijem slugama svojim. ¹⁵ I tako se car vrati, i dođe do Jordana; a Juda dođe do Galgala da srete cara i da ga prevede preko Jordana. ¹⁶ Pohitje i Simej sin Girin od Venijamina, koji bijaše iz Vaurima, i siđe s ljudima roda Judina na susret caru Davidu; ¹⁷ I tisuaæa ljudi bješe s njim od roda Venijaminova; također i Siva sluga doma Saulova s petnaest sinova svojih i dvadeset sluga svojih; i prijeđoše preko Jordana pred cara. ¹⁸ Preturiše i lađu da prevezu èeljad carevu i da uèine što bi mu bilo ugodno. A Simej sin Girin pade pred carem, kad šæaše da prijeđe preko Jordana, ¹⁹ I reèe caru: ne primi mi bezakonja, gospodaru moj, i ne pominji pakosti koju je uèinio sluga tvoj u onaj dan kad je car gospodar moj izašao iz Jerusalima; neka car ne misli o tom. ²⁰ Jer sluga tvoj vidi da je zgriješio; i evo došao sam danas prvi iz svega doma Josifova da sretem cara gospodara svojega. ²¹ Ali odgovori Avisaj sin Serujin i reèe: eda li toga radi neæe poginuti Simej što je psovao pomazanika Gospodnjega? ²² A David reèe: šta je vama do mene, sinovi Serujini, te ste mi danas protivnici? zar æe danas poginuti ko u Izrailju? jer zar ne znam da sam danas postao car nad Izrailjem? ²³ I reèe car Simeju: neæeš poginuti. I zakle mu se car. ²⁴ Tako i Mefivostej sin Saulov dođe caru na susret; on pak ne opru nogu svojih, niti brade svoje oèešlja, ni opru haljine svoje od onoga dana kad otide car do dana kad se vrati s mirom. ²⁵ I srete cara kad se vraæaše u Jerusalem; i reèe mu car: zašto ne

pođe sa mnom, Mefivosteju? ²⁶ A on reèe: caru gospodaru moj, prevari me sluga moj; jer sluga tvoj reèe: osedlaæu sebi magarca i uzjahaæu ga i poæi æu s carem; jer je hrom sluga tvoj. ²⁷ I on opade slugu tvojega kod gospodara mojega cara; ali je car gospodar moj kao anđeo Božji; zato èini što ti je drago. ²⁸ Jer sav dom oca mojega bijahu ljudi koji zaslužiše smrt pred carem gospodarem mojim, a ti posadi slugu svojega meðu one koji jedu za stolom tvojim. Pa kakvo imam još pravo, i kako se mogu još tužiti caru? ²⁹ A car mu reèe: šta bi mi više govorio? kazao sam: ti i Siva podijelite njivu. ³⁰ A Mefivostej reèe caru: neka uzme sve, kad se car gospodar moj vratio na miru u dom svoj. ³¹ I Varzelaj od Galada dođe iz Rogelima, i pođe s carem preko Jordana da ga prati preko Jordana. ³² A bješe Varzelaj vrlo star, bješe mu osamdeset godina, i hranjaše cara dok bijaše u Mahanajimu, jer bješe vrlo bogat èovjek. ³³ I reèe car Varzelaju: hajde sa mnom; ja æu te hraniti kod sebe u Jerusalmu. ³⁴ Ali Varzelaj reèe caru: koliko ima vijeka mojega, da idem s carem u Jerusalem? ³⁵ Ima mi danas osamdeset godina; mogu li raspoznavati dobro i zlo? može li sluga tvoj kusom razlikovati što æe jesti i što æe piti? mogu li jošte slušati glas pjevaèima i pjevaèicama? i zašto bi sluga tvoj još bio na tegotu caru gospodaru mojemu? ³⁶ Malo æe proæi sluga tvoj preko Jordana s carem; a zašto bi mi car tako naplatio? ³⁷ Neka se sluga tvoj vrati, da umrem u svom gradu kod groba oca svojega i matere svoje. Nego evo,

sluga tvoj Himam neka ide s carem gospodarem mojim, uèini njemu što ti bude drago. ³⁸ A car reèe: neka ide sa mnom Himam; ja æu mu uèiniti što bude tebi drago, i što god zaišteš u mene, sve æu ti uèiniti. ³⁹ I kad prijeðe sav narod preko Jordana i car prijeðe, cjelova car Varzelaja i blagoslovi ga, i on se vrati u mjesto svoje. ⁴⁰ Otuda car otide u Galgal, i Himam otide s njim. I tako sav narod Judin doprati cara, i polovina naroda Izrailjeva. ⁴¹ A gle, svi ljudi Izrailjci doðoše k caru i rekoše mu: zašto te ukradoše braæa naša, ljudi Judini, i prevedoše preko Jordana cara i dom njegov i sve ljude Davidove s njim? ⁴² A svi ljudi od Jude odgovoriše ljudima od Izrailja: jer je car nama rod; pa što se srdite toga radi? jesmo li što pojeli caru? je li nas darom darivao? ⁴³ Tada odgovoriše ljudi od Izrailja ljudima od Jude, i rekoše: mi imamo deset dijelova u cara, i Davidu smo više nego vi; zašto dakle ne mariste za nas? nijesmo li mi prvi govorili da dovedemo natrag cara svojega? Ali besjeda ljudi od Jude bješe tvrða od besjede ljudi od Izrailja.

20

¹ A ondje se desi nevaljao èovjek, po imenu Seva sin Vihrijev, od Venijamina. On zaturbi u trubu i reèe: mi nemamo dijela s Davidom, ni našljedstva sa sinom Jesejevijem; svak u svoj šator, o Izrailju! ² Tako svi Izrailjci otstupiše od Davida i otidoše za Sevom sinom Vihrijevim; ljudi pak od Jude dræaše se cara svojega i otpratiše ga od Jordana do Jerusalima. ³ A

kad car David dođe u kuæu svoju u Jerusalem, uze car deset žena inoèa, koje bješe ostavio da mu èuvaju kuæu, i metnu ih u zatvor, gdje ih hranjaše ali ne lijegaše s njima, nego ostaše zatvorene do smrti svoje i življahu kao udovice. ⁴ Potom reèe car Amasi: sazovi mi ljude od Jude do tri dana, i nađi se i ti ovdje. ⁵ I otide Amasa da sazove narod Judin; ali se zabavi preko roka koji mu bješe određen. ⁶ A David reèe Avisaju: sad æe nam Seva sin Vihrijev èiniti gore nego Avesalom. Nego uzmi sluge gospodara svojega, i goni ga da ne nađe za se koji tvrd grad i ne umakne nam iz oèiju. ⁷ Tako izidoše za njim ljudi Joavovi, i Hereteji i Feleteji i svi junaci, izidoše iz Jerusalama da gone Sevu sina Vihrijeva. ⁸ I kad bijahu kod velikoga kamena u Gavaonu, srete ih Amasa. A Joav bijaše opasan preko haljine koju imaše na sebi, i ozgo bijaše pripasao maè uz bedricu u koricama. I kad pođe, maè mu ispade. ⁹ Tada reèe Joav Amasi: jesi li zdravo, brate? I dohvati se Joav desnom rukom svojom brade Amasi da ga cjeluje. ¹⁰ A Amasa ne uzimaše na um maèa, koji bijaše Joavu u ruci; a on ga udari njim pod peto rebro, i prosu mu crijeva na zemlju, te od jednoga udarca umrije. Potom Joav i Avisaj brat njegov otidoše u potjeru za Sevom sinom Vihrijevim. ¹¹ A jedan od momaka Joavovijeh stade kod njega i reèe: ko ljubi Joava i ko je Davidov, za Joavom! ¹² A Amasa se valjaše u svojoj krvi nasred puta. I videæi onaj èovjek gdje se ustavlja sav narod odvuèe Amasu s puta u polje i baci haljinu na nj, kad vidje

gdje se ustavlja svaki ko naiđe na nj. ¹³ I kad bi uklonjen s puta prođoše svi za Joavom da tjeraju Sevu sina Vihrijeva. ¹⁴ I on prođe kroz sva plemena Izrailjeva do Avela i do Vetmahe sa svijem Viranima, koji se okupiše te iđahu za njim. ¹⁵ I došavši opkoliše ga u Avel-Vet-Masi, i iskopaše opkop oko grada tako da stajahu pred zidom; i sav narod što bješe s Joavom navaljivaše da obori zid. ¹⁶ Tada viknu jedna mudra žena iz grada: èujte, èujte! Kažite Joavu: pristupi ovamo da govorim s tobom. ¹⁷ A kad on pristupi k njoj, reèe žena: jesi li ti Joav? A on reèe: jesam. A ona reèe: poslušaj rijeèi sluškinje svoje. A on reèe: da èujem. ¹⁸ A ona reèe govoreæi: od starine se govori: valja pitati u Avelu. I tako se izvršivaše. ¹⁹ Ja sam jedan od mirnijeh i vjernijeh gradova u Izrailju, a ti hoæeš da zatreš grad, i to majku u Izrailju. Zašto hoæeš da proždreš našljedstvo Gospodnje? ²⁰ A Joav odgovori i reèe: saèuvaj Bože! saèuvaj Bože! neæu da proždrem ni da raskopam. ²¹ Nije tako; nego jedan iz gore Jefremove, po imenu Seva sin Vihrijev, podigao je ruku svoju na cara Davida; dajte samo njega, pa æu otiaæi od grada. A žena reèe Joavu: evo, glava njegova baciaæ ti se preko zida. ²² I žena otide k svemu narodu s mudrošæu svojom; i otsjekoše glavu Sevi sinu Vihrijevu, i baciše je Joavu. A on zatrubi u trubu, te se razidoše od grada svak u svoj šator. A Joav se vrati u Jerusalem k caru. ²³ A bijaše Joav nad svom vojskom Izrailjevom; a Venaja sin Jodajev bijaše nad Heretejima i Feletejima;

²⁴ A Adoram bješe nad dancima; a Josafat sin Ahiludov bješe pametar; ²⁵ Seja pisar; a Sadok i Avijatar sveštenici. ²⁶ I Ira Jairanin bješe knez Davidu.

21

¹ I bi glad za vremena Davidova tri godine zasopce. I David potraži lice Gospodnje; a Gospod mu reèe: to je sa Saula i s doma njegova krvnièkoga, što pogubi Gavaonjane. ² Tada car sazva Gavaonjane i govori im. A Gavaonjani ne bjehu od sinova Izrailjevijeh, nego ostatak od Amoreja, kojima se bjehu zakleli sinovi Izrailjevi, ali Saul gledaše da ih pobije revnujuæi za sinove Izrailjeve i Judine. ³ I reèe David Gavaonjanima: šta da vam uèinim i èim da vas namirim, da blagoslovite dostojanje Gospodnje? ⁴ A Gavaonjani mu rekoše: ne tražimo ni srebra ni zlata od Saula ili od doma njegova, niti da se ko pogubi u Izrailju. A on reèe: šta dakle velite da vam uèinim? ⁵ Tada rekoše caru: ko nas je potro i radio da nas istrijebi, da nas ne bude nigdje u međama Izrailjevijem, ⁶ Od njegovijeh sinova neka nam se da sedam ljudi da ih objesimo Gospodu u Gavaji Saula izbranika Gospodnjega. I reèe car: ja æu dati. ⁷ Ali car poštjede Mefivosteja sina Jonatana sina Saulova radi zakletve Gospodnje, koja bi među njima, među Davidom i Jonatanom sinom Saulovijem. ⁸ I uze car dva sina Resfe kæeri Ajine, koje rodi Saulu, Armonija i Mefivosteja, i pet sinova Mihale kæeri Saulove, koje rodi Adrilu sinu Varzelaja Meolaæanina. ⁹ I dade ih u ruke

Gavaonjanima, a oni ih objesiše na gori pred Gospodom; i sva sedmorica pogiboše zajedno; a biše ubijeni prvijeh dana žetve, u početku jeemene žetve. ¹⁰ A Resfa kæi Ajina uze vreæu, i prostrije po stijeni u početku žetve dokle ne pade na njih dažd s neba, i ne dadijaše pticama nebeskim da padaju na njih danju ni zvjerima poljskim noæu. ¹¹ I javiše Davidu šta uèini Resfa kæi Ajina, inoèa Saulova. ¹² I David otide te uze kosti Saulove i kosti Jonatana sina njegova od graðana u Javisu Galadovu, koji ih bijahu ukrali s ulice Vet-Sanske, gdje ih objesiše Filisteji kad ubiše Filisteji Saula na Gelvuji. ¹³ I odnese odande kosti Saulove i kosti Jonatana sina njegova, pa skupiše i kosti obješenijeh. ¹⁴ I pogreboše ih s kostima Saulovijem i Jonatana sina njegova u zemlji Venijaminovoj u Sili u grobu Kisa oca njegova, i uèiniše sve kako zapovjedi car. Tako se poslije toga umilostivi Gospod zemlji. ¹⁵ I nasto opet rat izmeðu Filisteja i Izrailja, i David otide sa slugama svojim, i biše se s Filistejima tako da David susta. ¹⁶ Tada Jesvi-Venov, koji bješe od sinova Rafajevijeh, i u koplju mu bješe trista sikala mjedi, i imaše novo oruđe, šæaše da ubije Davida. ¹⁷ Ali mu pomože Avisaj sin Serujin, i udari Filistejina i ubi ga. Tada se zakleše ljudi Davidovi rekavši mu: neæeš više iæi s nama u boj da ne ugasiš vidjela Izrailjeva. ¹⁸ Poslije toga nasto opet rat s Filistejima u Govu; i tada Sivehaj Husaæanin ubi Safa, koji bijaše od sinova Rafajevih. ¹⁹ I opet nasto drugi rat u Govu s Filistejima; i tada Elhanan sin Jare-

Oregimov Vitlejemac ubi brata Golijata Getejina, kojemu kopljaèa bješe kao vratilo. ²⁰ I opet nastaje rat u Gatu, gdje bijaše jedan èovjek vrlo visok, koji imaše po šest prsta na rukama i na nogama, svega dvadeset i èetiri, i on bijaše takoðer roða Rafajeva. ²¹ I ružaše Izrailja, te ga ubi Jonatan sin Same brata Davidova. ²² Ta èetvorica bijahu sinovi istoga Rafaja iz Gata, i pogiboše od ruke Davidove i od ruke sluga njegovijeh.

22

¹ I izgovori David Gospodu rijeèi ove pjesme, kad ga izbavi Gospod iz ruku svijeh neprijatelja njegovijeh i iz ruke Saulove; ² I reèe: Gospod je moja stijena i grad moj i izbavitelj moj. ³ Bog je stijena moja, u njega æu se uzdati, štit moj i rog spasenja mojega, zaklon moj i utoèište moje, spasitelj moj, koji me izbavlja od sile. ⁴ Prizivljem Gospoda, kojega valja hvaliti, i opraštam se neprijatelja svojih. ⁵ Jer obuzeše me smrtni bolovi, potoci nevaljalijeh ljudi uplašiše me. ⁶ Bolovi grobni opkoliše me, stegoše me zamke smrtnèe. ⁷ U tjeskobi svojoj prizvah Gospoda, i k Bogu svojemu povikah, on èu iz dvora svojega glas moj, i vika moja doðe mu do ušiju. ⁸ Zatrese se i pokoleba se zemlja, temelji nebesima zadrmaše se i pomjeriše se, jer se on razgnjevi. ⁹ Podiže se dim iz nozdara njegovijeh i iz usta njegovijeh oganj koji proždire, živo ugljevlje otkakaše od njega. ¹⁰ Savi nebesa i siðe; a mrak bijaše pod nogama njegovijem. ¹¹ I sjede na heruvima i poletje, i pokaza se na

krilima vjetrnijem. ¹² Od mraka naèini oko sebe šator, od mraèenijeh voda, oblaka vazdušnjeh. ¹³ Od sijevanja pred njim goraše živo ugljjevlje. ¹⁴ Zagrmje s nebesa Gospod, i višnji pusti glas svoj. ¹⁵ Pusti strijele svoje, i razmetnu ih; munje, i razasu ih. ¹⁶ Pokazaše se dubine morske, i otkriše se temelji vasiljenoj od prijetnje Gospodnje, od dihanja duha iz nozdara njegovijeh. ¹⁷ Tada pruži s visine ruku i uhvati me, izvuèe me iz vode velike. ¹⁸ Izbavi me od neprijatelja mojega silnoga i od mojih nenavidnika, kad bijahu jaèi od mene. ¹⁹ Ustaše na me u dan nevolje moje, ali mi Gospod bi potpora. ²⁰ I izvede me na prostrano mjesto, izbavi me, jer sam mu mio. ²¹ Dade mi Gospod po pravdi mojoj, po èistoti ruku mojih dariva me. ²² Jer se držah putova Gospodnjih, i ne odmetnuh se Boga svojega. ²³ Nego su svi zakoni njegovi preda mnom, i zapovijesti njegovijeh ne uklanjam od sebe. ²⁴ I bih mu vjeran, i èuvah se od bezakonja svojega. ²⁵ Dade mi Gospod po pravdi mojoj, po èistoti mojoj pred oèima njegovima. ²⁶ Sa svetima postupaš sveto, s èovjekom vjernijem vjerno; ²⁷ S èistijem èisto postupaš, a s nevaljalijem nasuprot njemu. ²⁸ Jer pomažeš narodu nevoljnom, a na ponosite spuštaš oèi svoje i ponižavaš ih. ²⁹ Ti si vidjelo moje, Gospode, i Gospod prosvjetljuje tamu moju. ³⁰ S tobom razbijam vojsku, s Bogom svojim skaèem preko zida. ³¹ Put je Božji vjeran, rijeè Gospodnja èista. On je štit svjema koji se uzdaju u nj. ³² Jer ko je Bog osim Gospoda? i ko je stijena osim Boga

našega? ³³ Bog je krjepost moja i sila moja, i èini da mi je put bez mane. ³⁴ Daje mi noge kao u jelena, i na visine moje stavlja me. ³⁵ Uèi ruke moje boju, te lome luk mjedeni mišice moje. ³⁶ Ti mi daješ štit spasenja svojega, i milost tvoja èini me velika. ³⁷ Širiš korake moje poda mnom, te se ne omièu gležnji moji. ³⁸ Tjeram neprijatelje svoje, i potirem ih, i ne vraæam se dokle ih ne istrijebim. ³⁹ I istrebljujem ih, i obaram ih da ne mogu ustati, nego padaju pod noge moje. ⁴⁰ Jer me ti opasuješ snagom za boj: koji ustanu na me, obaraš ih poda me. ⁴¹ Neprijatelja mojih pleæi ti mi obraæaš, i potirem nenavidnike svoje. ⁴² Obziru se, ali nema pomagaèa: vièu ka Gospodu, ali ih ne sluša. ⁴³ Satirem ih kao prah zemaljski, kao blato po ulicama gazim ih i razmeæem. ⁴⁴ Ti me izbavljaš od bune naroda mojega, èuvaš me da sam glava narodima; narod kojega ne poznavah služi mi. ⁴⁵ Tuđini laskaju mi, èujuæi pokoravaju mi se. ⁴⁶ Tuđini blijede, dršæu u gradovima svojim. ⁴⁷ Živ je Gospod, i da je blagoslovena stijena moja. Da se uzvisi Bog, stijena spasenja mojega. ⁴⁸ Bog, koji mi daje osvetu, i pokorava mi narode, ⁴⁹ Koji me izvodi iz neprijatelja mojih, i podiže me nad one koji ustaju na me, i od èovjeka žestoka izbavlja me. ⁵⁰ Toga radi hvalim te, Gospode, po narodima, i pojem imenu tvojemu, ⁵¹ Koji slavno izbavljaš cara svojega, i èiniš milost pomazaniku svojemu Davidu i sjemenu njegovu dovijeka.

23

¹ A ovo su pošljednje rijeèi Davidove: Reèe David sin Jesejev, reèe èovjek koji bi postavljen visoko, pomazanik Boga Jakovljeva, i ljubak u pjesmama Izrailjevim: ² Duh Gospodnji govori preko mene, i besjeda njegova bi na mojem jeziku. ³ Reèe Bog Izrailjev, kaza mi stijena Izrailjeva: koji vlada ljudima neka je pravedan, vladajuæi u strahu Božijem; ⁴ I biæe kao svjetlost jutrenja, kad sunce izlazi jutrom bez oblaka, i kao trava koja raste iz zemlje od svjetlosti iza dažda. ⁵ Ako i nije taki dom moj pred Bogom, ipak je uèinio zavjet vjeèan sa mnom, u svemu dobro uređen i utvrđen. I to je sve spasenje moje i sva želja moja, ako i ne da da raste. ⁶ A bezakonici æe svikoliki biti kao trnje poèupani, koje se ne hvata rukom. ⁷ Nego ko hoæe da ga se dohvati, uzme gvožđe ili kopljaèu; i sažiže se ognjem na mjestu. ⁸ Ovo su imena junaka Davidovijeh: Josev-Vasevet Tahmonac prvi između trojice; njemu milina bi udariti s kopljem na osam stotina, i pobi ih ujedanput. ⁹ Za njim Eleazar sin Dodona sina Ahohova, između tri junaka koji bijahu s Davidom, i osramotiše Filisteje skupljene na boj, kad Izrailjci otidoše; ¹⁰ On se podiže, i bi Filisteje dokle mu se ruka ne umori i ukoèi se pri maèu; i Gospod dade veliko spasenje onaj dan, te se narod vrati za njim samo da pokupi plijen. ¹¹ A za njim Sama sin Agejev Araranin; kad se Filisteji skupiše u gomilu, i ondje bješe njiva puna leæa, i narod pobježe od Filisteja, ¹² Stade usred njive, i odbrani je, i pobi Filisteje, i Bog dade veliko

spasenje. ¹³ I ta tri prva između trideset siđošē i dođošē o žetvi k Davidu u peæinu Odolamsku, kad vojska Filistejska stajaše u okolu u dolini Rafajskoj. ¹⁴ A David bijaše onda u gradu, i bješe onda straža Filistejska u Vitlejemu. ¹⁵ A David zaželje, i reèe: ko bi mi donio vode da pijem iz studenca Vitlejemskoga što je kod vrata! ¹⁶ Tada ona tri junaka prodriješē kroz oko Filistejski, i zahvatiše vode iz studenca Vitlejemskoga što je kod vrata, i donesoše i dadoše Davidu; ali on je ne htje piti, nego je proli pred Gospodom; ¹⁷ I reèe: ne daj Bože da bih to uèinio. Nije li to krv ovijeh ljudi, koji ne mareæi za život svoj idoše. I ne htje piti. To uèiniše ova tri junaka. ¹⁸ I Avisaj brat Joavov sin Serujin bješe prvi između trojice; on mahnu kopljem svojim na tri stotine, i pobi ih, i proslavi se među trojicom. ¹⁹ Između te trojice bješe najslavniji, i posta im poglavar; ali one trojice ne stiže. ²⁰ I Venaja sin Jodajev, sin èovjeka junaka, velik djelima, iz Kavseila; on pogubi dva junaka Moavska, i sišav ubi lava u jami kad bješe snijeg. ²¹ On ubi i jednoga Misirca, znatna èovjeka; imaše Misirac koplje u ruci, a on izide na nj sa štapom, i istrže Misircu koplje iz ruke, i ubi ga njegovijem kopljem. ²² To uèini Venaja sin Jodajev, i bi slavan među ova tri junaka. ²³ Bješe najslavniji između tridesetorice, ali one trojice ne stiže; i David ga postavi nad pratiocima svojim. ²⁴ Asailo brat Joavov bješe među tridesetoricom, a to bjehu: Elhanan sin Dodonov iz Vitlejema, ²⁵ Sama Arođanin, Elika Arođanin. ²⁶ Helis Falæanin,

Ira sin Ikisov Tekojanin, ²⁷ Avijezer Anatoæanin, Mevunej Husaæanin, ²⁸ Salmon Ahošanin, Maraj Netofaæanin, ²⁹ Helev sin Vanin Netofaæanin, Itaj sin Rivejev iz Gavaje sinova Venijaminovih, ³⁰ Venaja Piratonjanin, Idaj iz doline Gasa. ³¹ Avi-Alvon Arvaæanin, Azmavet Varumljanin, ³² Elijava Salvonjanin, Jonatan od sinova Jasinovih, ³³ Sama Araranin, Ahijam sin Sararov Araranin, ³⁴ Elifelet, sin Asveja Mahaæanina, Elijam sin Ahitofela Gilonjanina, ³⁵ Esraj Karmilac, Farej Arvljanin, ³⁶ Igal sin Natanov iz Sove, Vanija od Gada, ³⁷ Selek Amonac, Naraj Viroæanin, koji nošase oružje Joavu sinu Serujinu, ³⁸ Ira Jetranin, Gariv Jetranin, ³⁹ Urija Hetejin; svega trideset i sedam.

24

¹ A Gospod se opet razgnjevi na Izrailja, i nadraži Davida na njih govoreæi: hajde izbroj Izrailja i Judu. ² I reèe car Joavu, vojvodi svom: proði po svijem plemenima Izrailjevijem od Dana do Virsaveje, i izbrojte narod, da znam koliko ima naroda. ³ A Joav reèe caru: neka doda Gospod Bog tvoj k narodu koliko ga je sad još sto puta toliko, i da car gospodar moj vidi svojim oèima; ali zašto car gospodar moj hoæe to? ⁴ Ali rijeè careva bi jaèa od Joava i vojvoda; i otide Joav i vojvode od cara da prebroje narod Izrailjev. ⁵ I prešavši preko Jordana stadoše u oko u Aroiru, s desne strane grada, koji je na sredini potoka Gadova, i kod Jazira. ⁶ Potom dođoše u Galad, i u donju zemlju Odsiju, a odatle otidoše u Dan-Jan i u okolinu Sidonsku. ⁷ Potom

dođoše do grada Tira i u sve gradove Jevsejske i Hananejske; i otidoše na južnu stranu Judinu u Virsaveju. ⁸ I obišavši svu zemlju vratiše se u Jerusolim poslije devet mjeseci i dvadeset dana. ⁹ I Joav dade caru broj prepisanoga naroda; i bješe od Izrailja osam stotina tisuæa ljudi za vojsku koji mahahu maèem, a ljudi od Jude pet stotina tisuæa. ¹⁰ Tada Davida taknu u srce, pošto prebroji narod, i reèe David Gospodu: sagriješih veoma što to uradih. Ali, Gospode, uzmi bezakonje sluge svojega, jer veoma ludo radih. ¹¹ A kad David usta ujutru, dođe rijeè Gospodnja Gadu proroku, koji bijaše Davidu vidjelac, i reèe: ¹² Idi i kaži Davidu: ovako veli Gospod: troje ti dajem, izberi jedno da ti uèinim. ¹³ I dođe Gad k Davidu, i kaza mu govoreæi: hoæeš li da bude sedam gladnijeh godina u zemlji tvojoj, ili da bježiš tri mjeseca od neprijatelja svojih i oni da te gone, ili da bude tri dana pomor u tvojoj zemlji? Sad promisli i gledaj šta æu odgovoriti onome koji me je poslao. ¹⁴ A David reèe Gadu: u tjeskobi sam ljutoj; ali neka zapadnemo Gospodu u ruke, jer je milost njegova velika; a ljudima da ne zapadnem u ruke. ¹⁵ I tako pusti Gospod pomor na Izrailja od jutra do određenoga vremena, i pomrije naroda od Dana do Virsaveje sedamdeset tisuæa ljudi. ¹⁶ A kad anđeo pruži ruku svoju na Jerusolim da ga ubija, sažali se Gospodu sa zla, i reèe anđelu koji ubijaše narod: dosta, spusti ruku. A anđeo Gospodnji bijaše kod gumna Orne Jevusejina. ¹⁷ A David kad vidje anđela gdje bje narod, progovori i reèe Gospodu: evo, ja sam zgriješio,

ja sam zlo uèinio, a te ovce što su uèinile? neka se ruka tvoja obrati na mene i na dom oca mojega. ¹⁸ Potom opet dođe Gad k Davidu isti dan, i reèe mu: idi, naèini Gospodu oltar na gumnu Orne Jevusejina. ¹⁹ I otide David po rijeèi Gadovoj, kako Gospod zapovjedi. ²⁰ Tada Orna obazrevši se ugleda cara i sluge njegove gdje idu k njemu; i otide Orna i pokloni se caru licem do zemlje, ²¹ I reèe: što je došao car gospodar moj sluzi svojemu? A David reèe: da kupim od tebe to gumno, da naèinim na njemu oltar Gospodu da bi presta pomor u narodu. ²² A Orna reèe Davidu: neka uzme car gospodar moj i prinese na žrtvu što mu je volja; evo volova za žrtvu paljenicu, i kola i jarmova volujskih za drva. ²³ Sve to davaše caru Orna kao car, i reèe Orna caru: Gospod Bog tvoj neka te milostivo primi. ²⁴ A car reèe Orni: ne; nego æu kupiti od tebe po cijeni, niti æu prinijeti Gospodu Bogu svojemu žrtve paljenice poklonjene. I tako kupi David gumno i volove za pedeset sikala srebra. ²⁵ I ondje naèini David oltar Gospodu, i prinese žrtve paljenice i žrtve zahvalne. I Gospod se umilostivi zemlji, i presta pomor u Izrailju.

Sveta Biblija
The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet),
translated by Vuk Karadžić and Đura Daničić

Public Domain

Language: srpski jezik (Serbian)

Translation by: Vuk Karadžić, Đura Daničić

Vuk Karadžić translated the New Testament of the Bible in Serbian, publishing it in Vienna in 1847. Đura Daničić assisted Karadžić in that work, and later added an Old Testament translation, published in Belgrade in 1865. This copy was brought to you by eBible.org.

2018-11-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 30 Nov 2021

b8f62a27-62f9-583b-a831-9166bce7ae27